

‘DET KASPISKA SAMBANDET’

BOK I

DET SJUNDE UTROPET

‘DET KASPISKA SAMBANDET’

BOK I

DET SJUNDE UTROPET

Andres Laszlo Jr.

Copyright © Andres Laszlo Jr.

PROLOG

‘Girighet?’

‘Just precis!’

‘Men om det irriterar dig så förfärligt; varför skapade Du det?’

‘Jag skapade kapacitet att lagra välstånd – så att de som använde sitt förstånd bäst skulle kunna samla på sig tillräckligt av det nödvändiga för att slippa kämpa för sin överlevnad – inte för att skapa girighet. För att de skulle kunna göra sig fria från livets vedermödor och på så sätt få mer tid att spekulera över mig och den värld jag gjort åt dem.’

‘Men det är väl så det fungerar?’

‘Ibland, men många människor, när de väl har förvärvat vad de behöver, gör det till ett mål i sig: att samla guld och silver som gjort bättre nytta om andra ägt det.’

‘Och så glömmer de bort dig och världen Du skapat åt dem?’

‘Just precis, de glömmer bort allt som är viktigt, inklusive andra människor.’

‘Jag förstår att Du är irriterad, men de är ju bara människor.’

‘Sant, och jag skulle möjligen kunna förlåta att människor har svårt att motstå guld och silver men...’

‘Jag kan förklara, om Du tror...’

‘Men att du har det, det är fullkomligt oförlåtligt.’

‘Men jag ger inte efter för girighet! Jag bara använder guld och silver för att få vad jag behöver; som ett medel.’

‘Alla dina behov är mer än väl tillgodosedda.’

‘Det är de inte alls, och ska jag vara fullkomligt ärlig så är det huvudsakligen Ditt fel.’

‘Mitt fel?’

‘Ja, för Dina girighetsgrejor – guld och silver och sådant där – har gjort att människokvinnorna inte längre tycker att jag är lika oemotståndlig som förut.’

‘Och du ska hålla dig borta från människokvinnorna – permanent.’

‘Charm, utseende och andra fysiska företräden har blivit allt mindre viktiga.’

‘Jag börjar bli arg.’

‘Jag är det bästa som finns för dem – och jag är bättre än någonsin, det vet Du – men mänskokvinnor känner inte längre samma begär efter mig.’

‘Nu är jag arg.’

‘Men när jag kan erbjuda dem vad som kan köpas för guld och silver...’

‘Du behöver lära dig en läxa.’

***

‘Karli, du är död och jag vill använda din kropp.’

Det var en klar men ändå ekande röst. Karli kunde inte erinra sig att någonsin ha hört något liknande. *En röst borde inte kunna vara klar och eka på samma gång.* Även om rösten talade till Karli som om den kommit inifrån honom själv, kändes det inte som om den var hans egen. *Underligt* reflekterade Karli. Antagande att rösten kom någon annanstans ifrån, försökte Karli att se sig om, men när han försökte titta åt sidan ville vare sig hans nacke vrida sig eller hans ögon öppna sig. På något konstigt sätt kändes det som om han hade vare sig ögon eller nacke; det kändes faktiskt inte som om han hade någonting alls. *Hur kan jag känna det om jag inte kan känna något annat?*

Medan Karli funderade över den konstiga rösten och vad som kunde ha hänt med hans ögon och nacke, insåg han en annan konstighet. Trots att han borde vara ganska bakfull vid det här laget kände han sig inte alls som han brukade, dagen efter ett fylleslag. I själva verket kände Karli inte någonting alls.

Så plötsligt började minnena från föregående natt – eller, rättare sagt, föregående kväll, natt och morgon – komma tillbaka. *Mitt minne fungerar åtminstone.* Karli började dra sig till minnes gårdagsnattens händelser och hur solen just börjat stiga över långhuset och dryckesgillet när Ulf – den gigantiske mannen, Ansgars så kallade *gladiator* – börjat provocera honom. Ulf hade kommenterat den något glesa skäggväxt som beklädde delar, definitivt de flesta delarna, av Karlis käke, hals och kinder. ‘Jag vet att jag har sett samma ynkliga fjunväxt någon annanstans, men jag kan inte för vår Herres namn komma ihåg var.’

‘Karli, du är död och jag vill använda din kropp’, ekade rösten igen. Den här gången var Karli säker på dess ursprung; rösten kom från hans inre, men återigen valde Karli att inte besvara den. *Hur skulle jag kunna vara död och minnas samtidigt? Omöjligt!*

Även om Karli var yngst i dryckeslaget så hade han lärt att kontrollera sina känslor bättre än de flesta. Därför, trots all mjöd som strömmat ned hans strupe, hade han inte en tanke på att göra vad Ulf försökte provocera honom till; att utmana den store mannen till envig.

Prolog

Dock, när det kom till envig var Karli trots sin ungdom ingen nybörjare; tvärtom, han hade tränat dess olika moment sedan barnsben. Först med de andra barnen, men snart hade de inte längre kunnat ge honom någon riktig utmaning. Då hade Karlis far, som varit en mäktig svärdsman, tagit över träningen till dess att han dog, varefter Karli fortsatt att utveckla sina färdigheter genom att träna med Magnus. Magnus var deras storvuxne slav – en mäktig kämpe, och den näst störste mannen i Birka – och numera fanns det inget som helst tvivel att Karli var Svearnas näste store svärdsman.

Han var redan den snabbaste och vigaste av dem alla, och ansågs stå efter endast Ulf och några få andra i styrka och kanske i teknik. Karli var förutbestämd att en dag ta över efter Ulf och han var utan tvekan den främste bland de unga vikingar som ännu inte lämnat Birka. Karli var omtyckt, men det var framförallt hans färdighet med svärdet som var skälet till att han trots sin ungdom tillåts delta i dryckeslaget.

Däremot var Karli ännu inte fullvuxen och Ulf – mannen som försökte provocera Karli till att utmana honom – ansågs vara den bäste svärdsmannen inte endast bland Birkas alla vikingar, utan, åtminstone enligt Ulf själv, bland alla män i svearnas rike.

Ulf's rykte var tillräckligt för att Karli skulle tycka illa om mannen och dessutom var det ett välkänt faktum att Ulf, självfallet helt utan framgång, sprungit efter Karlis mamma. Karlis mamma var den vackraste änkan i Birka, och Ulf hade varit långt från den ende att deklarerera sina amorösa avsikter. Och, om inte detta varit tillräckliga skäl för Karli att ogilla mannen, hade Ulf ett år tidigare konverterat till Ansgars tro.

Kristendomen var en gudatro som Karli och hans familj betraktade som synnerligen förhatlig då den gick stick i stäv emot allt vad de höll högt och vördade. Ansgar – den rakade mannen som konverterat Ulf och mannen som liksom sammanfattade hela hotet från kristendomen – hade inte uttalat några synpunkter eller kommentarer till Ulf's beteende.

Ulf, eller 'min favoritgladiator' som Ansgar brukade titulera honom, var annars hållen i strama tyglar och den rakade mannen var normalt inte sedan att kritisera sin adepts bristande moral. Den här gången däremot, hade Ansgar varken kritiserat Ulf för hans försök att provocera Karli till envig eller för dennes missbrukande av Ansgars egen guds namn: *Herren*. Den rakade mannens beteende verkade underligt eftersom Ansgar, även om han var en kristen, normalt uppträdde hedervärt och enligt sina egna ovanliga men icke desto mindre ganska strikta principer.

Karli hade just varit på väg att påpeka Ansgars inkonsekventa beteende när plötsligt en korp kommit inflaxande i långhuset. Där slog den sig ner på en av takbjälkarna varifrån den med genomträngande ögon stirrat ned längs långborden. 'Jag slår vad en silverdaler att min gladiator kan döda den där kråkan med ett kast',

hade Ansgar utmanat Hergeir. Hergeir – Ansgars vän och konverterade bundsförvant, samt kungens närmaste man – svarade inte, men Ansgar langade Ulf en kaststen.

Både Hergeir och Ulf – som misslyckades med att fånga stenen, som istället föll från bordet och träffade någons fot – hade visat uppenbara tecken på tvehågsenhet. Att döda korpar ansågs inte vara en bra sak bland de som vuxit upp i tron att Oden antingen var den, eller en av de, styrande Gudarna. Orsaken till att korpar inte borde dödas var naturligtvis att man aldrig med säkerhet kunde veta huruvida en av Odens budbärare dolde sig under dess fjädrar.

Ulfs och Hergeirs tro på sin nya religion kan inte vara speciellt stark, reflekterade Karli, medan han ilsket blängde på den gigantiske mannen han svurit att en dag döda. ‘Nu kommer jag ihåg var jag har sett en liknande eländig fjunväxt!’ sa Ulf, låtsandes att han plötsligt mindes. ‘Det var mellan de präktiga låren på en fallen kvinna!’ Karli visste inte vad en ‘fallen kvinnan’ var, men han antog att det hade något att göra med den nya religionen, där *fallen* verkade vara en viktig ingrediens och något negativt.

Sen hade det flinats och skrattats vid Ulfs bord, huvudsakligen bland de som tillhörde den lilla men snabbt växande kristna församlingen. Karli kunde inte höra vad som orsakade uppsluppenheten, men de muntra skratten tydde på att någon allvarligare form av rackartyg var på gång. Några protesterande rop av ‘Vanära!’ och ‘Skam!’ hade hörts från Karlis anhängare, men protesterna tystnade snart. Utsikterna om envig hade uppenbarligen fått de nu ganska berusade vikingarna att sätta sina motsättningar åt sidan, åtminstone för ögonblicket, ‘Envig! Envig! Envig!’ ropades det som med en röst.

Karli insåg att han redan stannat för länge, *Dags för mig att ge mig av*.

Den konstigt ekande rösten talade igen, den här gången ännu starkare än tidigare; ‘Karli, du är död och jag vill använda din kropp.’

Igen valde Karli att ignorera den.

Allas blickar vid Ulfs bord – alla utom Ansgars, som tittade bort – hade riktats mot honom, och Karli hade förnimt hur en känsla av uppsluppen förväntan börjat genomsyra dryckeslaget. Visst, han hade åtskilliga vänner där, Karli var populär, men det var uppenbart att situationen snabbt höll på att bli farlig. Det avgörande var – bortsett från det faktum att en envig utgjorde den perfekta avslutet på en natts drickande – att Karli var faderlös. Han var faderlös och bodde ensam med sin unga mamma – som var änka med döda föräldrar och därmed helt utan beskydd – och en lillasyster.

Mannen som förolämpade honom, å andra sidan, var praktiskt taget en levande legend. Som faderlös och utan mäktiga släktingar kunde Karli inte hoppas på mycket stöd, särskilt inte mot en motståndare så formidabel som Ansgars gladiator. Ulf hade inte ett enda ärr i ansiktet trots dussintals strider och envigar; något den

Prolog

store mannen var mycket stolt över. Detsamma kunde inte sägas om Ulfs motståndare, för även om några av Ulfs motståndare undkommit utan en skråma i själva ansiktet, hade de utan undantag fått sina huvuden avhuggna.

Odin, ge mig bara några år att växa mig starkare så lovar jag att dräpa den här kristna hunden till bådas vårs glädje. Karli vände sig bort från den stirrande publiken för att lämna långhuset och bege sig av hemåt. Vänd åt andra hållet, på väg att gå, såg Karli rakt in i korpens genomträngande, guldbruna ögonen. Fågeln, som verkade titta förbi Karli, tycktes ha ett intensivt intresse för vad som tilldrog sig vid Ulfs och Ansgars bord.

Karli var endast några få steg från dörren, och relativ säkerhet, när sorlet från borden plötsligt tystnade. 'I Herrens namn, nu kommer jag plötsligt ihåg vem de där präktiga låren tillhörde...' började Ulf. Karli behövde inte höra mer; han visste precis vem Ulf skulle påstå att de präktiga låren tillhört. Därför, istället för att gå hemåt, hade Karli motvilligt banat sig väg mot hängeken där han i envig skulle möta Ulf och med all sannolikhet sin egen död. *Jag borde ha sett det komma och gått medan det fortfarande fanns tid! Varför är jag en sådan idiot?*

Ännu en gång talade den envisa rösten till Karli, denna gång ännu högre än tidigare, 'Karli, du är död och jag vill använda din kropp.'

Karli funderade på att instruera röstens ägare att hålla käften, men eftersom rösten onekligen var den mäktigaste Karli någonsin hört, gjorde han det inte. Istället fortsatte han att dra sig till minnes vad som utspelat sig senare på morgonen uppe vid hängeken.

Han hade varit mycket snabbare och smidigare än Ulf, och Karli hade undvikit sin store motståndares första attacker mycket lättare än vad han förväntat sig. *Har han inte mer att komma med, har jag en chans.* Efter hand som Karli fortsatte att allt mer obesvärat undvika den store mannens attacker, hade sorlet ökat bland den sig snabbt växande publiken. Nyheten om att en envig startat spred sig snabbt eftersom solen var uppe och befolkningen i trakten nu antingen stigit, eller höll på att stiga, upp.

Av publikens sorl drog Karli slutsatsen att den blivit alltmer imponerad: imponerad av ingen annan än honom själv, och detta var något som glädde Karli. Han hade blivit allt modigare och snart hetsade publikens röster honom att gå till attack istället för att enbart försvara sig. Efter ytterligare fem attacker – fem attacker som Karli framgångsrikt, och med allt större lätthet överlevt – beslutade han sig för att han nu visste tillräckligt om sin motståndare. Karli beslutade att han var den bättre av de två och att det nu var dags att sätta Ulf på plats; att separera den store mannens huvud från dennes axlar.

Därför – när han hoppade upp i luften, för att komma över Ulfs lågt-svingande svärd – introducerade Karli rotation i avstampet. Han hade redan hoppat över sin motståndares svärd två gånger och eftersom han nu kände sig bekväm med rörelsen

hade han beslutat integrera sin första offensiva manöver i denna, och han introducerade rotation i sitt avstamp. När han hoppade lyfte han sina fötter högt under sig; detta visade sig vara en utomordentlig idé eftersom Ulfs svärd svingade högre än de föregående gångerna. Karli fortsatte att rotera runt i luften och när han kommit lite mer än halvvägs runt snärtade han sitt svärd mot sin motståndares huvud med så mycket kraft han kunde uppbringa utan ett fotfäste.

Karlis svärd fann, till delar av publikens jubel, sitt mål och det var endast den store mannens ansiktsskydd som räddade dennes liv. Hjälmens tog det mesta av kraften ur slaget, men flera tänder och en rejäl bit gomkött hade kommit flygande när spetsen på Karlis svärd slant in i högra sidan av Ulfs mun. Sen, på vägen ut, snittade Karlis svärd upp den vänstra sidan av sin motståndares mun.

Nu är du Grinulf och snart är du Dödulf.

Karli hade varit så nöjd med sig själv att han för ett kort ögonblick förlorat sin koncentration; detta korta ögonblick av högmod hade dessvärre varit tillräckligt. När han landade – eftersom han hade inte tagit tillräcklig hänsyn till rotationskraften som fortsatte att snurra honom runt hade Karli snubblat, varefter han drullat i backen.

När han ett kort ögonblick senare försökt studsas tillbaka upp på fötter, hade en robust fot placerats på Karlis nedre rygghalva. Trots Karlis försök att slingra sig undan hade foten skoningslöst stampat honom till marken. Där hade foten fortsatt att stampa till dess att Karli känt hur saker inuti honom gått sönder. *Odin, varför gav du mig inte lite mer tid?* Ur sin vänstra ögonvrå såg Karli korpen flyga sin väg, och hur Ulfs svärd kom svingande mot hans hals med en hastighet och från en vinkel som borde ha separerat hans huvud från hans axlar.

Nedrans också! Så rösten har rätt. När Karli väl erkänt för sig själv att han var död, tog det honom inte lång tid att inse vem den kraftfulla rösten måste tillhöra. *Jag gjorde rätt i att inte be den hålla käften.* ‘Så han fick mig?’

‘Han fick dig; du hade honom som i en liten ask, men så blev du kaxig.’

‘Jag blir lätt det, lite kaxig, det har liksom alltid varit mitt problem.’

‘Jag vet.’

‘Gör Du?’

‘Jodå, och du är inte den ende jag känner med det problemet.’

‘Och det är helt säkert att jag är död?’

‘Fullkomligt.’

‘De första gångerna Du sa att jag var död... jag insåg inte att det var Du som talade.’

‘Jag vet.’

‘Ursäkta om jag inte lyssnade... om jag inte visade tillbörlig respekt.’

‘Du är ursäktad.’

‘Så du är... ’

Prolog

‘Ja.’

‘Men kan Du inte då ta min kropp vare sig jag vill det eller inte?’

‘Jo, visst kan jag det.’

‘Så varför gör du inte det?’

‘Jag försöker undvika att göra anspråk på använda kroppar. Faktum är att det här inte är något jag har orsak att göra speciellt ofta.’

‘Men jag gillar min kropp – varenda kvinna i Birka gillar min kropp – vad skulle Du göra om jag sa ‘nej?’

‘Då finge vi väl köpslå.’

‘Du... Du skulle betala mig guld och silver?’

‘Penningar!’ utropade den ekande rösten med skrämmande ursinne, ‘Är det allt ni vikingar kan tänka på! Penningar och materiellt välstånd utöver det nödvändiga är det värsta av allt ont! Det är det som får er att glömma både mig, världen jag skapat för er och andra människor!’

‘Ursäkta... Jag insåg inte det... Jag är verkligen ledsen... Jag menar... ’

‘Förresten så behöver du vare sig guld eller silver dit du ska. Tänk nu efter vad det är du verkligen vill ha?’

‘Min mamma... ’

‘Mycket bättre. Din mamma kommer att dö i mjöd – i det bästa huset i Birka, hennes eget hus – efter att ha överlevt sin tredje man. Hon kommer att vara den äldsta människan i Birka och från och med nu kommer hon inte att ha någon annan åkomma än tandlossning och ett par förkylningar.’

‘Barn?’

‘Och det blir inga fler barnafödslar för din mamma.’

‘Min syster... ’

‘Din syster kommer att gifta sig med en framgångsrik kapten, hon kommer att bära fyra söner och två döttrar, hennes andra och fjärde son kommer att bli framgångsrika kaptener.’

‘Ulf... ’

‘Tycker du inte det här köpslåendet har gett dig tillräckligt?’

‘Jo, jo det är sant, men berätta nu vad Du vill använda min kropp till.’

‘Jag vill placera någon i den.’

‘En annan man?’

‘Det tänker jag inte berätta.’

‘Kommer jag få den tillbaka?’

‘Förmodligen, men jag kan inte säga i vilket skick, och det skulle inte förvåna mig om det tog ett årtusende eller två.’

‘Du är Skapare av alla människor och Du har just erbjudit mig att ändra ödena för min mamma och syster?’

‘Precis.’

‘Men ändå vet Du inte vad som kommer att hända med min kropp?’

‘Det är riktigt.’

‘Då kan den som Du vill placera i den inte vara en människa. För hade den varit det så hade Du vetat vad som skulle hända med den, och om jag skulle få tillbaka den hel eller inte.’

‘Du är ganska klok för att vara så ung Karli, en dag kommer jag kanske att använda mig av det.’

‘Bestämde inte Du hur klok jag skulle bli?’

‘Nej, jag bara förser människor med potential, och en värld i vilken de har möjlighet att välja att göra det bästa av den.’

‘Säg bara att min kropp inte kommer att bli förstörd så är den din.’

‘Jag kan säga att ingen man kommer att kunna förstöra den.’

‘Kvinna? Djur?’

‘Om din gamla kropp blir totalförstörd så kommer jag ge dig en ny.’

‘Kommer jag att få sitta vid ditt högbord redan innan jag får tillbaka min kropp?’

‘Det kommer du.’

‘Kommer jag att kunna dricka mjöd utan kropp?’

‘Inga problem.’

‘Kvinnor?’

‘Jag är säker på att vi kan arrangera något.’

‘Då accepterar jag.’

KAPITEL 1

‘*K*harajiterna’ skulle ha varit René Roqueforts första tanke, hade han stött på ‘Ragnaröks troligaste orsak, elva bokstäver’, som ledtråd i ett korsord. *Nej, det finns inte en korsordsförfattare i världen som förstått det*, skulle troligen ha varit hans andra. *Förenta Sta... Nä, för många*, kunde mycket väl kunna ha varit hans tredje. Roquefort föredrog amerikaner framför Kharajiter, men endast marginellt.

‘Dom har varit där inne i över två timmar’, konstaterade Chang oroligt, ‘vad tror ni de håller på med?’

Roquefort sneglade på mannen bredvid honom; mannen tvinnade nervöst sin mycket o-kinesiska mustasch, *Begåvad, ja, civiliserad, ja, genomsympatisk, ja, men mer politiker än snut – var försiktig*. Kinesen tittade oroligt på sitt schweiziska armbandsur: ett mycket diskret arbete i guld och rostfritt stål från Vacheron Constantin. Roquefort daterade det till tidigt fyrtiotal eller möjligen de senaste åren av trettioalet, *Dyrt. Var fick han pengar ifrån?* ‘Dom ser till att den blir monterad i en optimal position innan de aktiverar detonatorn.’

Roquefort – medelålders, mustaschpydd och med en formidabel förmåga att läsa mäns karaktär genom att helt enkelt se dem i ögonen – var chef för Interpols antiterrorismavdelning. Han var också mannen som skulle ta över rodret för EUSDAT, EUs strategiska antiterrorism organisation, om några veckor. Roquefort såg ut som en av Dupont tvillingar i *Tintin*, något som han tyckte var så lustigt att han odlat mustasch och börjat bära kubb för att bättra på liknelsen. En gång hade Roquefort nästan förlorat sitt jobb för att han smek-nämmt sin chef, vars namn verkligen var Dupont – Fouché. Nu var Fouché – Roqueforts chef, och nu också bäste vän – var på väg uppåt i världen och Roquefort skulle följa efter genom att kliva i Fouchés skor – EUSDAT skorna.

‘Det är ett kärnvapen för guds skull’, svarade Chang, ‘måste de verkligen vara så noga med att positionera den?’

‘Förmodligen inte, men de här människorna tar sitt jobb på fullaste allvar och de tror nog att de har all tid i världen, vilket de faktiskt också har.’

Roquefort drog sig till minnes sitt senaste samtal med sin chef. 'Det är dags för dig att bli mer intimt förtrogen med Kharajiterna. De kommer med all sannolikhet att förbli din värsta huvudvärk så länge du förblir inom antiterrorism – eller, snarare – så länge du förblir på den här planeten.' Det hade varit Fouché sista ord innan han rusat iväg till justitieministeriet där han numera tillbringade en allt större del av sin tid. *Förmodligen med att driva den utgående justitieministern till vansinne med all sina frågor.*

Chang fick klartecken från någon som talade i hans hörlurar och han nickade mot Roquefort, 'Dom har aktiverat den!'

'Utmärkt.'

Roquefort tyckte illa om terrorister i allmänhet och Kharajiterna i synnerhet, men ledaren för den här enheten var speciell. Han var speciell i det att han var ett ovanligt osmakligt exemplar av *homo sapiens*, till och med för att vara en Kharajit. Den specielle Kharajit som Roquefort förväntade sig att när som helst få syn på genom sin infraröda nattkikare hade kodnamnet 'K2.2'. Den första tvåan stod för 'exekutiv' eller 'utplacering' i motsats till '1', '3', '4' och '5' som betecknade 'finans', 'interna affärer', 'administration', respektive 'religion'. Den andre tvåan stod för det faktum att, enligt Kharajiterna själva, så var K2.2 den näst högst rankade exekutive aktören.

Chang spanade ut i mörkret genom sin kikare, 'Nu är de vid öppningen.'

Roquefort konstaterade att så verkligen var fallet, men K2.2 hade inte kommit ut än. 'Det kommer att ta de ett tag att fylla igen och vi vill ha dem en bra bit därifrån innan vi sätter igång; vi har ingen brådska.'

Roquefort – även om det fanns både historisk dokumentation, och ett stort antal vittnesrapporter som stödde det – trodde inte att det fanns någon K2.1. *En varelse med sådana egenskaper kan helt enkelt inte existera.* Därför tänkte Roquefort på syriern vars enhet just aktiverat kärnvapnet som Kharajiternas ledande exekutive agent, eller utplacerare. Detta, enligt Roqueforts uppfattning, gjorde K2.2 till Kharajiternas farligaste man och därmed, så länge man talar exekutiva agenter, den farligaste mannen på planeten jorden.

'Det verkar som om de är nio', sa Chang, 'Jag trodde att de arbetade i enheter av åtta.'

'Normalt gör de det.'

'Så varför är de nio nu?'

'Vet ej, kanske har de också en observatör.'

'K' stod naturligtvis för 'Kharajit'; det var ett gammalt arabiskt ord, som troligen först, som namn, sett dagens ljus i det sjunde århundradet e. Kr. Det hade getts till en grupp krigare som inte gillade den kompromissande karaktären av Hadrat Ali, Muhammads släkting. Ali hade vid denna tid lett Islamvärlden som den fjärde och sista av 'de rättrogna kaliferna'. En Kharajitisk lönnmördare hade

Kapitel 1

knivhuggit Hadrat Ali till döds av ingen annan orsak än ett kollektivt missnöje med hans misslyckande att dra full nytta av sitt strategiska övertag i ett fältslag. Därmed hade Kharajiterna satt stopp för alla möjligheter till ett långvarigt Islamiskt kalifat. Åtminstone var det vad Fouché hade sagt, och hans chef hade nästan aldrig fel.

‘Dom har kommit ut nu; de är verkligen nio.’

‘Bra’

Den här gången skulle K2.2 definitivt inte lyckas med sin utplacering. Det största misstaget K2.2 – den mörke, spetsnäste, atletiske, syriern med ordet martyrt praktiskt taget stämplat i pannan – hade gjort sig skyldig till, var undervärdering.

Hans första undervärdering han gjort var av den kinesiska underrättelsetjänsten. Syriern – eller hans överordnade, snarare – hade förmodligen antagit att eftersom kineserna inte var lika vana vid den här typen av internationell terrorism som många länderna i väst, så skulle de vara mindre vaksamma. *Men med en billion och en halv innevånare, kan det inte vara alltför svårt att hitta några som är villiga att spendera sina nätter spanandes efter sabotörer, tänkte Roquefort. Det borde de kunna ha räknat ut.*

‘Tänk om de detonerar den?’

‘Då dör vi.’

‘Men det är ni säkra på att de inte kommer att göra?’

‘Absolut. Allt de här gossarna är ute efter är att placera ut ännu en utpressningsanordning så att detonera den nu skulle inte vara i deras intresse. Även om vi konfronterade dem här och nu så skulle de fortfarande inte detonera den.’

‘Så varför gör vi inte det? Konfronterar dem här och nu?’

‘Därför att om vi gjorde det så skulle de göra precis som i filmerna.’

‘Hålla upp detonatorn och kräva fri passage?’

‘Precis, något som er ansvarige minister – eftersom du inte med 100 procent säkerhet skulle kunna försäkra honom att bomben inte skulle kunna detoneras – skulle beordra dig att acceptera. Sedan skulle de försvinna och ta bomben med sig.’

K2.2s andra misstag – ja, K2.2s organisation, egentligen, igen – var att välja en så välbevakad måltavla som De Tre Ravinernas Damm. Hade de siktat in sig på något lite mindre iögonfallande, skulle de utan tvekan haft en mycket bättre chans att ta kineserna på sängen. *Vem vet, kanske har de redan placerat ut ett dussin andra enheter.*

‘Men varför slår vi inte på störningssändaren nu med detsamma?’

‘Ett, därför att de omedelbart skulle upptäcka det. Två, därför att så länge tunneln inte är igenfylld, finns det en teoretisk möjlighet att vår störningssignal inte skulle vara tillräckligt stark att dominera deras detonationssignal. Och tre, därför att vi har en vinnande strategi. Följaktligen, så länge vi kan hålla oss passiva, tysta och utom syn- och hörhåll, finns det absolut ingen anledning att stressa.’

Dessutom hade K2.2 – eller, igen, hans överordnade – valt ett ‘A’, ett kärnvapen, snarare än något biologiskt eller kemiskt. Roquefort kunde mycket väl förstå att ett hot om att förstöra dammens vägg och på så sätt översvämma enorma områden måste ha tätt sig praktiskt taget oemotståndligt. Och mycket mer attraktivt än att använda sig av ett ‘B’ eller ‘C’ som bara skulle ha påverkat vattnets kvalitet. Men, en bomb stark nog att förstöra dammens kolossalt starka vägg måste vara ganska stor, även om ett kärnvapen. Och, med radioaktivitet och ökad storlek kom alltid en ökad risk för upptäckt.

Roquefort tittade genom sin kikare: K2.2 var där liksom en man som verkade ha ett stort ärr över ena kinden; Roquefort kände inte igen honom. *Fantastiskt vilka detaljer man kan se i beckmörker.* De arbetade snabbt och Roquefort trodde sig veta exakt vad som skulle hända så snart tunneln var igenfylld. Torven skulle läggas tillbaka ovanpå jorden och sedan skulle några av männen engagera sig i avancerad, kosmetisk landskapsarkitekturarbete. *Först kommer de att sy ihop torven med biologiskt nedbrytbar ligatur så att skarvarna inte kommer att synas.* Roquefort vände sig till sin kinesiske kollega, ‘Jag slår vad fem tusen euro mot ditt armbandsur att de har tagit med sig en batteridrivnen dammsugare.’

‘För att suga upp överbliven jord?’

‘Precis.’

‘Ledsen, men klockan är speciell.’

Roquefort nickade besviket.

Chang tittade på sin franske kollega, ‘Kan du inte ge mig lite mer kött på benen angående de här Kharajiterna?’

‘Kött på bena’ och ‘För guds skull’. Den här gossen vet inte hur man säger Bonjour, men hans engelska är bättre än de flesta amerikaners; vart är den här världen på väg? Det tredje misstaget, men egentligen tyckte Roquefort inte att K2.2 kunde göras ansvariga för det heller, var att ge sig på ett land som skulle be om Interpols assistans. Interpol, som i sin tur skulle prata med Fouché på EUSDAT, som sedan skulle skicka ärendet tillbaka till Interpol och Roquefort. Dessutom, mannen kineserna gett honom att arbeta med, Chang, verkade inte ha några som helst problem att lägga ihop två och två. Kineserna hade varit oerhört tillmötesgående, och hade gett Roquefort praktiskt taget full handlingsfrihet redan från början. Sedan – när de fått klart för sig att det troligen skulle komma att röra sig om ett ‘A’, snarare än ett ‘B’ eller ‘C’ – hade till Roqueforts förfogande ställts en icke obetydlig del av den kinesiska armén. ‘Vad är det du vill veta?’

‘Allt, var kommer de ifrån, till exempel?’

Roquefort och Chang var inte ensamma i den väl kamouflerade observationshyttan; fem andra kikarförsedda och kaffedrickande kinesiska underrättelsetjänstemän gjorde dem sällskap. ‘Dom är här för att lära av er’, hade Chang förklarat. Roquefort hade använt sin ovanliga talang och tittat djupt i ögonen

Kapitel 1

på var och en. I observatörernas ögon hade stått att läsa massor av kunskap och intelligens blandad med en stark önskan att lära och förstå. *De här gossarna kommer att bli otäckt bra.* 'K2.2s födelseattest säger att han är född femton kilometer utanför Damaskus.'

'I Syrien?'

Roquefort nickade och tittade uppåt; en ovanligt ostliknande och nästan full måne höll på att klättra upp på en molnfri himmel.

'Och varför sprängde vi dem inte i bitar innan de aktiverade bomben?'

'Ett, därför att vi vill arrestera dem en bra bit från bomben. Två, därför att vi vill se hur de gått till väga för att placera och aktivera den. Tre, därför att vi inte vill ge dem ens en teoretisk chans att detonera den.'

'Men ni sa ju att de inte under några omständigheter kommer att detonera den?'

'Det kommer de inte heller, men om vi sprängde dem i bitar skulle den kunna explodera av misstag. Eller, kanske vi skulle ha otur att stöta på en döende detonatorhållare med en förtryckt önskan att skapa en plats för sig själv i historieböckerna.'

Chang nickade.

Och, Fyra, därför att vi inte vill ge dem en chans att använda bomben för att fly. Fem, därför att vi vill fånga dem levande. Sex, därför att vi vill lära oss så mycket som möjligt om själva bomben. Sju, därför att vi vill försöka hitta ledtrådar som kan hjälpa oss att lokalisera andra enheter.'

'Andra enheter?'

'Enheter som redan blivit framgångsrikt utplacerade. Förr eller senare måste vi hitta vad Kharajiterna grävt ner, annars kommer vi aldrig att kunna besegra dem, och världen, som vi idag känner den, kommer aldrig att bli sig själv lik.'

'Räknar vi inte med att de kommer att prata?'

'Inte en chans, främst eftersom de inte vet någonting av intresse; enda orsaken till att vi vill fånga dem levande är att vi hoppas kunna byta dem mot information.'

'Om vad då?'

'Om platsen för en annan enhet, en som redan framgångsrikt placerats ut.'

Chang nickade betänksamt, 'Men K2.2, han måste väl ändå veta placeringen av åtminstone några andra enheter.'

'Antagligen, men den informationen går inte att få ur honom.'

'Alla går att få att prata, här i Kina...'

'Inte han, tro mig.'

'Men...'

Roquefort gav sin kinesiske kollega en blick som indikerade att nästa fråga inte skulle bli besvarad.

Chang tystnade.

En av observatörerna adresserade Chang på ett språk som Roquefort inte förstod.

Chang översatte, 'Han vill veta om enheten; den som vi kommer att få lokaliserad i utbyte mot deras frigivande, kommer att vara placerad i Frankrike eller Kina?'

'Varför lämnar vi inte den frågan till våra respektive utrikesdepartement?'

En av observatörerna gjorde ett tecken till Chang.

Chang gav en nick till observatören.

Mannen knäppte på en brytare och nickade tillbaka.

Roquefort vinkade åt männen att följa honom, 'Låt oss konfrontera dem innan de når sina fordon.'

'Detta är Chang Wang från den kinesiska militärpolisen som talar!' Chang talade med en röst och ett uttal som bortom allt tvivel klargjorde för Roquefort att hans kinesiske kollega, precis som han själv, var en passionerad beundrare av Clint Eastwood. Roquefort – även om han naturligtvis aldrig skulle säga det högt – misstänkte starkt att Gud, genom att göra Clint Eastwood till amerikan, antingen hade begått ett stort misstag eller skämtat. Om det var ett skämt, som han för det mesta var benägen att tro, var Roquefort övertygad om att det huvudsakligen var riktat mot honom själv.

I samma ögonblick som Chang började tala i sin megafon, hade K2.2 och hans män blivit belysta av strålkastare från ett stort antal avlägsna markfordon. Fordonen startade omedelbart sina motorer och började närma sig Roquefort, Chang, de kinesiska observatörerna och de nio Kharajiterna. Roquefort kunde höra det välbekanta surrandet av Z-9A/B helikoptrar starta i fjärran och han kunde se hur horder av soldater välde mot dem, springande tillsammans med, framför och efter, diverse markfordon.

Dom måste vara minst tio tusen.

'Ni är omringade, alla flyktvägar är blockerade, flygplan och helikoptrar bevakar luftrummet och kommer att hindra eventuella undsättningsförsök från luften', fortsatte Chang, som nu lät om möjligt ännu mer Clint-Eastwood-lik. 'Om ni försöker nå era fordon kommer ni att skjutas.'

Kharajiternas utplanteringsenhet gjorde inga försök att vare sig fly eller detonera bomben. Men så – när Roquefort, Chang och observatörerna var mindre än trettio meter från de nio männen – drog K2.2 en detonator ur fickan. Den martyrlike syriern höll upp mekanismen och vände sig mot sina motståndare, 'Detta är en detonator och om jag trycker på den här knappen... '

Kapitel 1

Chang signalerade till sina män att göra halt och fortsatte – modigt, och med en imponerande auktoritet – ensam framåt för att konfrontera gruppens ledare, 'Vänligast, lägg ner den där dumsaken, jag tänker inte tolerera något mer nonsens.'

'Jag tror inte att ni förstår: vad vi just har grävt ner invid damm-väggen är ett kärnvapen och effekten av en explosion...'

'Jag upprepar, lägg ner den; om inte, kommer jag se mig tvingad att beordra mina män att skjuta dig.'

'Har ni aldrig hört talas om Kharajiterna?'

'Har du aldrig hört talas om radiostörning?'

'Jag kräver att få prata med ministern ansvarig för detta naiva försök att hindra oss.'

'Eftersom ni inte är något annat än simpla utpressare är detta inte en politisk fråga utan en kriminell, och eftersom ni dessutom inte representerar ett hot, har våra ministrar inte något intresse för denna operation.'

'Så vem är det som basar över det här – du?'

'Inte alls, min kollega är huvudansvarig, han är från Europa; från Frankrike.'

'Jaså... ja jag tyckte väl att jag såg ett bekant ansikte bland era kollegor.'

Roquefort gick långsamt fram för att ställa sig intill – eller, rättare sagt, en decimeter eller så framför – sin kinesiske kollega, 'God morgon, tagen på bar gärning igen?'

'Monsieur Roquefort, vi borde ha gjort oss av med er för länge sen.'

'Har inte dina arbetsgivare tröttnat på att du åker fast hela tiden?'

'Inte hela tiden, mycket sällan, men mina gratulationer till er kommande befordran; kanske kommer den att ge oss möjlighet att umgås mer i framtiden.'

'Om du inte frivilligt börjar gräva upp vad du grävt ner tror jag inte alls vi kommer att se speciellt mycket av varandra. Tvärtom K2.2, tror jag att du och dina kumpaner kommer att spendera resten av era liv bakom lås och bom, såvida kineserna inte väljer att avrätta er.'

'Inte alls ett speciellt troligt scenario, jag är säker på att mina vänner i väst, inklusive Monsieur Fouché – förresten, vänligast gratulera honom till hans befordran till justitieminister – kommer att se till att vi släpps ganska snabbt. Inom en vecka... ska vi säga fem tusen euro, eller kanske en kristallvas?'

'Pass på!' ropade plötsligt en av observatörerna och pekade mot en man som avvikit från den lilla gruppen, och nu sprang mot fordonen, 'Han flyr!'

Chang satte på sin megafon, 'Stoppa honom; skjut honom i benen!'

'Försök inte att stoppa honom!' utbrast K2.2, 'Han kan inte fångas; se bara till att ingen kontakt görs så kommer ingen att komma till skada!'

Soldaterna hade ännu inte nått fram, men en av Changs observatörer sprang efter den flyende mannen med imponerande hastighet. Mannen som flydde däremot, sprang inte ens i närheten av den hastighet med vilken en man flyende för

sitt liv borde springa. Precis innan mannen nådde fram till ett av fordonen, en stor motorcykel, kom observatören ikapp och grabbade tag i den flyende Karajitens axel.

‘Stoppa honom!’ instruerade Chang, ‘Och ta hit honom.’

I det ögonblicket gav den flyende mannen observatören ett lätt slag på axeln med baksidan av sin hand, varpå observatören, till synes helt utan tillräcklig orsak, kollapsade till marken där han förblev liggande, orörlig.

Den flyende mannen fortsatte mot motorcykeln.

‘Skjut honom i benen!’

Den flyende mannen gränslade motorcykeln.

Flera skott avlossades av Changs observatörer.

Mannen kickade igång motorcykeln och fick i en växel.

Changs observatörer fortsatte skottlossningen.

Mannen på motorcykeln, till synes oskadd, körde i riktning mot dammen.

‘Skjut för att döda!’ ropade Chang, och några sekunder senare kunde de annalkande soldaterna göra observatörerna sällskap i skottlossningen, ‘Gör slut på honom!’

Skottlossningen ökade i intensitet och även om det verkade som om motorcykeln blev träffad flera gånger fortsatte den med oförminskad hastighet. Mannen körde mot dammen som nu var mindre än fem hundra meter avlägsen.

‘Granater!’ ropade Chang i sin radio, ‘Ge honom allt ni har!’

Kulspruteoperatörer var de första att lyda Changs order och några sekunder senare kunde Roquefort höra kulsprutornas *ra-ta-ta* blanda sig med vinandet av granater. Mindre än hundra meter från dammen bokstavligen pulvriserades motorcykeln under den flyende mannen som tumlade till marken tillsammans med vad som återstod av motorcykeln.

Chang höll upp sin högra arm samtidigt som han talade i sin mikrofon; skottlossningen avstannade abrupt, ‘En beundransvärt tapper individ, men sådant hjältemod mot den kinesiska...’

Mannen som just fått sitt fordon pulvriserat under sig reste sig upp, drog ned sina byxor, vände sen nu bara delen under sitt rygglut mot Roquefort, Chang och observatörerna. Därefter började mannen hoppa upp och ner, åtskilliga meter upp och ner, alltmedan han kompletterade sitt uppförande med en rad obscena gester.

Roquefort, Chang och observatörerna tittade förundrat på vad som utspelade sig; ingen sa ett ord.

Sen började den ben-starke mannen – på ett surrealistiskt, långsamt och avslappnat sätt – att jogga mot dammen.

‘Döda honom!’

Kapitel 1

Återigen startade kulregnet men när mannen, fortfarande som om han inte hade någon särskild brådska, dök i dammen verkade han fullkomligt opåverkad av kanonaden.

Roquefort skakade tvivlande på huvudet, *Det kan inte vara...*

‘Fortsätt störningssignalerna’, instruerade Chang, och se till att få ut bomben snabbt!’

‘Inte en skymt av honom’, hördes från den förste soldaten som nu nått fram till den plats där den flyende mannen dykt i dammen, ‘Han är borta!’

‘Han måste ha drunknat, om han inte hade ett slutet system gömt där nere’, konstaterade Chang, huvudsakligen för sig själv, och utan att låta speciellt övertygad. ‘Kasta granater i vattnet! Fram med sökarljusen! Sätt ut vakter var femtionde meter upp till en kilometer i vardera riktningen! Kommer han upp till ytan så skjut för att döda! Och akta damm-väggen!’

Roquefort skakade på huvudet och upprepade för sig själv. *Det kan inte vara han.*

‘Fortsätt störningen’, instruerade Chang sina observatörer, ‘och se till att få den där bomben desarmerad med en gång!’

Soldaterna nådde fram till observatören som fallit till marken efter att ha försökt hindra den flyende från att nå motorcykeln. Mannen låg fortfarande stilla där han kollapsat, och en representant från läkarkåren böjde sig ner på knä för att undersöka honom, ‘Han är död!’

Roquefort vände sig till K2.2 som höll på att bli handfångslad tillsammans med resten av sina män, ‘Vem var han?’

‘Är.’

‘Han måste vara död.’

‘Det är inte riktigt *hennes* stil.’

‘Vadå?’

‘Att dö, åtminstone inte innan tidigt tretusental.’

‘Så vem är han... *hon*?’

‘Ni borde läsa på om oss Kharajiter, du kommer att hitta intressanta saker i litteraturen.’

‘Jag har läst, men jag har aldrig stött på något om *henne*: om inte... ’

‘Om inte?’

‘Varför nu... ’

‘Det börjar närma sig.’

Roquefort svarade inte.

‘Du kanske borde studerat mytologidelen lite närmare.’

*

‘Personligen tror jag aldrig det funnits någon riktigt tvättakta profet’, deklarerade Karl, tittandes ut över sin klass, ‘men, det är bara min personliga uppfattning.’

Johanna Larsson älskade Lund och hon visste att det var här hon egentligen borde bo och doktorera, och inte med sin pappa i Växjö. *Lite som Cambridge, bara grönare och mer avslappnat.*

Johanna satt längst bak i klassen, lyssnande på Karl. Karl Nobel Jr. – tjugofem år, en och nittio lång, hälften svensk hälften libanes, son till en präst, muskulös som en travhäst, bredbent och med tummarna instuckna i bältet – såg ut som han trivdes med sin nya tillvaro. Prästsonen föreläste i sitt favoritämne: ‘Koranen som en föränderlig text’. *Hade det funnits arabiska vikingar skulle de sett ut precis som Karl.*

‘Och varför, det är frågan vi alltid måste ställa oss själva.’ Karl nickade mot sin klass som om han var på väg att säga något viktigt, ‘Varför är det så viktigt att Sana Koranen är full av palimpsests?’

Ingen svarade.

Johanna var också forskare – eller, rättare sagt, eftersom hon ännu inte lagt fram sin avhandling – forskarstuderande. Hon och prästsonen hade känt varandra sedan båda var i blöjor; Karl hade till och med varit hennes käreasta från tre till sex. Sedan hade grannens son introducerat Johanna för Marabous Daim choklad, och hon hade snabbt gjort prästsonen till sin före detta käreasta. *Han var knubbig då, till och med fet.* Karl hade varit nästan sju vid det tillfället och han hade kommit över dumpningen framgångsrikt. Johanna blickade ut över klassen framför henne: tre unga män och mer än tjugo flickor mellan nitton och tjugotre, alla med tindrande ögon, *Alldeles för framgångsrikt.*

Karl tittade ut över sin klass, ‘Vi vet alla vad *palimpsest* betyder – inte sant?’

Den här gången nickade de flesta.

Karl nickade åt en lång, undernärd, blondin med en oproportionerligt utvecklad överkropp och ögonfransar långa nog att duga som exkavationsborstar, ‘Annette?’

‘En palimpsest...’ svarade flickan, samtidigt som hon stack ut ett av sina långa nakna ben i gången, ‘är en text skriven ovanpå en tidigare text så att en av den är under den andra.’

‘Mycket bra, och hur kommer det sig att palimpsests existerar?’

‘Vadå?’ frågade blondinen fänigt, ‘Varför?’

Blondinen hade uppenbarligen inget svar, *De är till och med dummare än vad vi brukade vara*, konstaterade Johanna, *och hon är så billig.*

‘Varför existerar palimpsests, och varför är de så viktiga i Sana Koranen?’

Johanna hade kommit ner till Lund med sin vän Frida och Kola Vippen: Kola Vippen var Fridas onaturligt lydiga katt. De hade kommit för att bedriva lite litteraturforskning på Lunds närliggande universitetsbibliotek och för att delta i ett seminarium i Köpenhamn: ‘Kvinnor och makt i tidiga Islam- och

Kapitel 1

vikingsamhällen'. Frida hade tittat misstänksamt på henne när Johanna frågat om Frida ville följa med för att höra slutet av Karls föreläsning. 'Han är en man', hade Frida svarat, som om ingen ytterligare förklaringar borde behövas. Sedan hade Frida vänt sig till sin katt, som var på väg att lyfta sitt vänstra bakben mot en lyktstolpe, 'Kola Vippen! Visa Johanna hur en bra man ser ut', hade Frida sagt och knäppt sina fingrar, 'Bra man!' Kola Vippen – som uppenbarligen trodde sig vara en hund, speciellt sedan Frida fått honom kastrerad – hade omedelbart rullat runt, stuckit fyra likstela tassar i vädret, räckt ut tungan och spelat 'död katt'.

'Palimpsests existerar huvudsakligen därför att papper ännu inte var uppfunnet. Därför var saker att skriva på både svåra att få fatt på och dyra', besvarade Karl slutligen sin egen fråga, 'kan vi vara överens om det?'

Återigen nickades det.

Eftersom prästsonen skulle köra till en årlig konstglasauktion nära Växjö, staden där han och Johanna delade arbetsrum vid det lokala universitetet – "Men du får lifta med mamma och pappa sista biten" hade han lagt till – senare på eftermiddagen, hade han erbjudit henne skjuts. 'Men jag vill ha fem minuter av din expertis samt ditt hedersord att aldrig yppa ett ord om vad jag kommer att avslöja', hade han sagt; 'I utbyte kommer jag bara att debitera dig för hälften av din del av bensinen. Johanna hade inte frågat vilket område av hennes expertis han förväntade sig att kunna dra nytta av, hon tyckte han hade de flesta ganska väl täckta, men hon såg fram emot att få reda på det. *Hälften av mina sextio procent av bensinen är sextio kronor, så det här måste vara något stort.*

'Så nu kanske vi är redo att svara på varför palimpsesten i Sana Koranen är så viktiga?'

Nu var det åtskilliga händer i luften.

När Johanna kommit fram till *Slammen* – som 'Institutionen för Islamiska studier vid universitetet i Lund' tillgivet kallades – tjugo minuter för tidigt, hade hon slunkit in på Karls föreläsning. Trots Karls mörka blickar hade hon fortsatt till en tom bänk längst bak i klassen och slagit sig ned. *Hade jag fått med mig Frida hade han förmodligen bett oss om registreringsbevis.*

'Annette.'

'Ja, doktor Nobel. Ja!'

'Varför.'

'Därför om en text liksom är ovanpå den andra...'

'Ja...'

'Så att den ovanpå sjunker djuupt in i den som ligger under...'

Det fnittrades bland flickorna och pojkarna skakade sina huvuden i avsmak.

'Fortsätt.'

'Då måste det finnas något som har ändrats.'

'Och varför måste det det?'

‘Därför att annars skulle det ju inte ha funnits någon anledning till varför den gamla texten tvättats bort.’

‘Bra Annette, du använder huvudet bättre för varje gång jag ser dig.’

Johanna kunde inte se flickans ansikte, men man kunde nästan känna hur hon rodnade. Karl såg bra ut, det kunde Johanna inte förneka, och flickor hade sprungit efter honom från den dagen hon dumpade honom för arton år sedan. Faktiskt, så hade de sprungit efter honom redan före det; till och med när han var knubbig.

‘Det kan ha funnits ett dussin olika skäl till varför de valde att tvätta bort den ursprungliga texten, till varför ändringarna var gjorda; har vi några förslag?’

‘Stavfel?’

‘Kanske, men jag är säker på att ni kan komma på något bättre.’

Karl hade flera år setts som en stjärna i vardande; det började med hans bok om hur att investera i Islamska texter och artefakter, med var först nu, i och med hans doktorsavhandling, som hans karriär på allvar tagit fart. I och med avhandlingen – ‘Reflektioner över metoder tillämpade i Koranöversättning 1900-2000’ – hade prästsonen lämnat de vanliga dödliga i ‘Division Sverige’ bakom sig och avancerat till *Världs-divisionen*. Vid tjugofem års ålder höll Karl på att förvandlades från en smart, snygg lovande akademiker till institutionshjälte och en stigande internationell stjärna inom Korantolkning. Hans beteende inför sina studenter hade redan med all tydlighet börjat återspegla detta.

En brunett, även hon attraktiv på ett billigt och sexuellt sätt, sträckte upp handen, ‘Vältalighet?’

‘Bra, mycket möjligt, några andra förslag?’

‘De kom på något bättre att skriva?’

‘Lugn i stormen, nu är ni långt före mig.’

‘Konstnärlig ornamentering?’

‘Mycket bra.’

‘Ny kalligrafi?’

‘Utmärkt?’

‘Nytt språk?’

‘Definitivt en möjlighet, men nu vill jag komma med ett förslag: kanske Gud själv beställde ändringarna?’

Det blev tyst i rummet.

‘Eller kan ni inte föreställa er Allah instruerande någon på sjuhundra-talet – någon annan profet än den som han anlitat at memorera ursprungstexten – att redigera hans text?’

De verkade som om Karls klass var ganska överens om att ett sådant scenario inte tycktes dem särskilt sannolikt.

‘Men ändå, inser vi alla att så gott som varje muslim i världen erkänner Koranen som Guds sanna, fundamentala och oredigerade text?’

Kapitel 1

Många nickade instämmande.

‘Så det faktum att Koranen redigerats – redigeringar som är ett hundra procent uppenbara och bevisbara i framför allt Sana Koranerna – visar de oss ingenting?’ Karl gjorde en konstpaus. ‘Dessa tillägg, nya formuleringar och nya verser; betyder de inte att den nya versionen måste ha varit ett beställningsarbete av Gud?’

En av pojkarna viftade med sin hand för att fånga Karls uppmärksamhet. Sedan ställde han precis den fråga Johanna visste att Karl hoppades på, ‘Jag förstår inte varför det skulle betyda det.’

‘Därför om redigeringen inte är Guds, om de inte kommer från Hans vilja, då kan Koranen omöjligen vara vad hela den muslimska världen med en enda röst påstår att den är: Guds perfekta, tidlösa och oförändrade text.’

Pojken såg förbryllad ut, liksom de flesta andra.

Karl vände sig till den förvirrade pojken, ‘Om du har rätt, om det inte var Gud som beställde Sana-ändringarna, i så fall måste någon annans vilja ha legat bakom redigeringen av texten och den redigeringen måste ha inträffat efter det att Allah dikterade Koranen för Profeten Muhammad. Eller...’

Allmän förvirring utbröt när prästsonen lämnade frågan liksom hängande i luften och satte sig ner för att göra några anteckningar. *Han skriver faktiskt om något – om något helt annat... – Hur bär han sig åt?* Klassen började omedelbart argumentera över vad som just sagts och Johanna log. *Du har alltid varit bra på att få människor att tänka, så mycket måste jag tillstå.*

‘Om det är så’, fortsatte Karl efter att ha klottrat en minut eller så i sin anteckningsbok, ‘om Koranen inte är Guds oförfälskade ord, då skulle många fundamentalistiska muslimer säga att deras snart fjortonhundra år långa kamp för Islam har varit helt förgäves.’

En annan pojke pekade på den första pojken, ‘Stena honom! Av med hans huvud!’

Johanna sneglade på sitt armbandsur, tre minuter kvar av lektionen.

‘Men det är ju klart att du har rätt’, Karl vände sig åter till den förste pojken, ‘Koranen är en redigerad text och det är helt enkelt obegåvat att låtsas som om att så inte vore fallet. Och det är lika obegåvat att påstå att Gud är ansvarig för redigeringen, för då hade Gud, när han gav Muhammad den första versionen, inte varit perfekt. Och, som vi alla vet så är Gud, per definition, perfekt; så står det både i testamenten och i Koranen. Men, och det här är viktigt, även om Koranen har redigerats, så har den förmodligen redigerats mycket mindre än testamentena, tantrorna och praktiskt taget alla andra gamla religiösa texter. Men, Koranen har definitivt redigerats, och det är dags för den Islamiska världen att göras medveten om detta faktum. Islams heliga bok har redigerats och kan därför omöjligen vara Guds exakta text.’

‘Att berätta sådana sanningar för den Islamiska världen’, svarade pojken, ‘låter inte som ett speciellt bra sätt att göra sig populär.’

‘En utmärkt observation och jag är fullkomligt medveten om detta. Men, även om att erkänna detta faktum till en början kommer att göra ont, så är de långsiktiga fördelarna mycket större än nackdelarna.

‘Fördelar som vadå?’

‘För det första ett slut på Islamsk fundamentalism.

‘Varför?’

Därför att man inte gärna kan vara fundamentalistisk om en text som inte är fundamental, även om vissa kristna grupper inte insett detta. Hur skulle en text som redigerats av Guds skapelser – det vill säga, av oss icke-fundamentala människor – kunna innehålla uteslutande fundamentala sanningar? För det andra skulle det resultera i ett ökat intresse för alternativa livsåskådningsfilter; filter som t.ex. rättvisa, medkänsla, ärlighet, framstegstro och kärlek. För det tredje, ett slut på despotiska kungar och diktatorer: ett slut på de regenter som styr större delen av den muslimska världen utan annat intresse än att berika sig själva, sina familjer, Amerika och Västeuropa.’

‘Super!’ utbrast pojken, ‘Häftigt alltså!’

‘Men det finns mer att vinna från ett sådant erkännande. Där finns integration in i det globala världssamfundet som en jämlik partner. Där finns en självrespekt inte känd sedan det ottomanska imperiet, social och kulturell utveckling, en explosiv ekonomisk tillväxt, och så småningom, västerländsk demokrati, eller kanske något bättre.’

Johanna insåg att de flesta i klassen förmodligen inte kunde följa Karls resonemang fullt ut, men alla såg allvarligt imponerade ut. *Lite internationell uppmärksamhet, sedan spelar det ingen roll om folk förstår vad man säger eller inte.*

Karl tittade ut över sin klass, sedan satte han på sig en klok min som inte alls passade honom. ‘Och med demokrati, kan någon tala om för mig vad som skulle kunna hända?’

Klockan ringde och en elev gick: den tredje pojken.

Frihet?’

‘Precis, ett utmärkt svar; frihet att utöva exakt vad man väljer att utöva, som till exempel...’

Den andra pojken svarade utan att vara tillfrågad, ‘Terrorism?’

Ingen ens tittade på honom.

En muslimsk flicka, fullt beslöjad, räckte upp sin hand.

‘Ja Marie.’

‘Islam?’

‘Du har hittat ett utmärkt exempel – frivilligt utövande av Islam, kanske till och

Kapitel 1

med Islam som Islam var menat att utövades på Muhammads tid, och som beskriven i Koranen – bra svar! I slutet på medeltiden var det de som släpade oss ut ur vårt elände och nu är det vår tur att återgälda den tjänsten. Nu är det dags för oss att hjälpa dem ut ur deras medeltid. Nu är det upp till oss att hjälpa dem, så att de kan få sin renässans och vad som än följer med det, kanske en reformation och en motreformation. Nästa vecka, fredag, klockan fyra och kom ihåg läxan: kapitel sex, åtta och nio av ‘Allahs Föränderliga Ord’. Det är samma tjocka gröna bok av Abd al-Haqq som ni skulle ha läst till i dag. Abd al-Haqq – den drygt nittioårige yemeniten som sa nej till Nobelpriset och handledde Mike Thorn – mycket bra författare. Hade ni läst boken, skulle ni ha vetat allt om palimpsests, Sana Koranen och sådana där saker. Jag vet att många tror att man inte behöver läsa kurslitteratur på grundnivån men Abd al-Haqq:s bok är undantaget. Abd al-Haqq:s bok kommer en gång att ses som en av det tjugoförsta århundradets viktigaste böcker. Därför är jag säker på att ni alla kommer att ha läst boken före examen. Men, har ni inte gjort det, så kommer ni att få en ny chans till omtentan.

Johanna tyckte om prästsonens passion när han talade om sitt favoritämne och hon visste hur gärna han ville få tillgång till Sana dokumenten. Men, det var inte en speciellt realistisk förhoppning, för Karl, även om han var en stigande stjärna inom Korantolkning, var ung, oerfaren, agnostiker och europé. Han skulle få vänta minst ett decennium innan han kunde hoppas få tillgång till material från Sanas dokumentgrav. *Han skulle förmodligen sälja sin syster, sina föräldrar, mig och Roman på auktion i Nouakchott för att få en timme ensam med Sana dokumenten.* Johanna skulle just vända sig till Karl när Annette, den långbenta blondinen, tog tag i hans ärm.

‘Ursäkta mig doktor Nobel, men varför har jag inte hört talas om den här Sana Koranen förut?’

‘Skulle det möjligen kunna vara för att du inte läst Abd al-Haqq:s bok?’

‘Ja, jag menar förutom det.’

‘Förmodligen därför att Yemens myndigheter är mycket förtegnade om den; de vill inte att andra så kallade Islamska regeringar ska få veta att de tillåter fyndet att studeras och fotograferas.’

‘Fotograferas de fortfarande?’

‘Nej, forskarna har avslutat den delen.’

‘Men forskarna då... eller är de också yemeniter?’

‘Nä, de är tyskar, men de är om möjligt ännu mer förtegnade.’

‘Så du har aldrig sett den här Sana Koranen?’

‘Jo tack, det har stått högst på min julklappslista de sista åren, men allt jag sett av Sana Koranen är några fotografier av fragment. Och i själva verket är det mycket mer än en enda Koran.’

‘Jag förstår.’

‘Men du var duktig idag.’

‘Jag har tänkt en hel del på det du sa – om att försöka tänka själv, och att inte bara acceptera vad andra säger – och att tänka kritiskt.’

‘Jag hoppas du inte tänker använda det som ursäkt för att inte läsa Abd al-Haqq.’

‘Jag ska ha läst den till nästa fredag – lovar.’

‘Duktig flicka, och jag hoppas du använder det där kritiska tänkandet i din uppsats.’

‘Jag försöker, och det är delvis det jag ville prata med dig om.’

Karl nickade, ‘fredag, halv fyra.’

‘Jag vet, men jag har ett problem; saken är den att jag har en latin-tenta precis innan; de har flyttat den. Du skulle inte möjligen ha tid efter din föreläsning istället?’

‘Jag vet inte, jag...’

‘Åh snälla, snälla doktor Nobel, det finns så mycket jag vill prata med er om; om min uppsats och om *min* julklappslista.

*

Fouché – nyss sextio fyllda, en och nittionio lång, sextiofyra kilo tung och enligt de flesta franska ministrarna troligen Frankrikes blivande president – satt obekvämt tillbakalutad i sin väns lägenhet. Det var en synnerligen välbevakad lägenhet på femte våningen i hjärtat av Paris sextonde arrondissement. Fouché sneglade irriterat på de överbelamrade hyllorna, hyllor som borde ha varit fyllda med böcker skrivna av franska författare, som omgav biblioteket. *Det här stället ser mer och mer ut som en antikaffär för varje gång jag kommer hit*, tänkte Fouché, för kanske femtonde gången. *Om han åtminstone haft tillstymmelse till smak eller åtminstone hade samlat på riktiga antikviteter; han är värre till och med än vad Miterrand var med sina art deco klockor.*

Roquefort rumsterade omkring i ett av sina glasskåp, ‘Jag måste vara ärlig mot dig, och sanningen är den att det helt enkelt kändes fel.’

Fouché gjorde en svepande gest mot sin värds samling av färgglatt svenskt konstglas från 1900-talet. ‘Kan du verkligen, handen på hjärtat, säga att du tycker det här är smakfullt?’

‘När vi lämnade tillbaka deras falska pass och sa adjö – när vi lät dem gå, utan annat än ett orealistiskt hopp att de ska åka fast igen nästa gång – så kändes det helt enkelt inte rätt.’

Fouché krånglade sig ur sin obekväma art deco stol, tog ner en överraskande tung glassak i svart, vit och klar kristall med fyra armar. ‘Ta den här till exempel; tycker du inte att den är åtminstone en liten smula... vulgär?’

Kapitel 1

‘Var försiktig!’ utbrast Roquefort, rusandes till sin skulpturs undsättning, ‘Det är en unik *Fantasia* från Flygsfors.’

Fouché återlämnade sin väns konstiga skulptur, ‘Men jag har goda nyheter.’

Roquefort återbördade försiktigt Flygsfors *Fantasian* till sin hyll-plats och tittade misstänksamt på sin chef, ‘Vadå?’

‘Dom gav den till oss snarare än till kineserna.’

‘Positionen?’

‘Ja.’

‘En ‘A’?’

‘Eftersom vi fångade de med ett kärnvapen, ja.’

‘Var?’

‘Här i Paris, bredvid Louvren, inmurad i grunden av en parkeringsplats.’

‘Kan det vara så att de inte har några *An* i Kina?’

‘Kan vara så, eller också vill de få oss att tro det, eller tro att de vill få oss att tro det. Eller, kanske de har så många här att de anser att en mer eller mindre inte spelar någon större roll, jag vet inte. Förmodligen försöker de se till att kineserna inte kommer att begära vår assistans nästa gång: kanske vill de så osämja.’

‘Hur som helst, det finns ett nergrävt otyg mindre, utmärkt, men X minus ett betyder inte speciellt mycket när man inte vet värdet av X.’

Fouché tittade bekymrat på den man han under de två senaste decennierna tränat att bli sin efterträdare, först som chef för Interpols antiterrorismavdelning, sedan som Interpol-chef, och nu som permanent chef för EUSDAT, EUs Strategiska Skydd Mot Terrorism. *Jag kan inte se honom som justitieminister...* Världen höll på att förändras och trots att hans vän kanske inte var den perfekta EUSDAT-chefen så var Fouché nöjd med sin efterträdare; Roquefort var det bästa valet. En gång hade det funnits en annan tänkbar kandidat – en svensk: ett analytiskt geni som dessvärre satte sitt kortspelande framför sitt polisarbete – men det hade varit för länge sedan. *Hur skulle en man som blir biten av sin egen hund kunna ta sig an Kharajiterna?*

Roquefort fyllde på sin gästs konjaksglas.

Fouché tittade begrundande på sin vän. *Han kommer att opponera sig* ‘Det är sant, vi vet inte hur många de redan lyckats placera ut.’

‘Du vet att jag aldrig opponerat mig mot din åsikt.’

‘Det har du visst – flera gånger, ofta mycket framgångsrikt – och jag behöver inte din skärskådande blick för att inse att du har för avsikt att göra det igen.’

‘De har alltid rört sig om småsaker, i princip har du alltid haft rätt; jag har aldrig tvivlat på vare sig ditt omdöme eller din vishet.’

Fouchés dopattest deklarerade bestämt att hans namn var Dupont. Det var också vad han kallats tills plötsligt en dag, för drygt trettio år sedan, alla börjat kalla honom Fouché, först endast bakom hans rygg, men snart även i hans närvaro.

Dupont hade skoningslöst sparat upp anstiftaren till denna oförsämda och synnerligen opåkallade lustighet; det hade visat sig vara en ung polisinspektör på Fouchés egen antiterrorismavdelning vid namn René Roquefort: en man med stora likheter med Dupontarna i Tintin. Dupont hade i fikarummet, inför alla där närvarande, beordrat den skyldige att inställa sig för permanent trafiktjänstgöring följande morgon, något som i praktiken skulle ha inneburit slutet på den unge mannens lovande karriär. Men i det ögonblicket hade hela avdelningen, hela antiterrorismavdelningen på Interpol i Lyon mangrant ställt sig upp, åtminstone alla i kafferummet. De hade alla ställt sig bakom den unge terroristagenten och unisont, lågmält för att inte förolämpa mer än nödvändigt, repeterat: 'Fouché, Fouché, Fouché.'

Han var populär på den tiden och han stammade aldrig.

Dupont hade tagit sitt nederlag – hans första och enda interna nederlag i organisationen han direkt eller indirekt hade tjänat i över fyrtio år – som en man. Istället för att göra slut på den skyldiges karriär hade han bjudit den unge mannen på middag; de hade varit vänner, snart bästa vänner, sedan dess.

'Och det är ett av de främsta skälen till att jag nästan alltid har sett dig som min efterträdare.'

'Vilket är något som jag naturligtvis kommer att fortsätta att vara tacksam för till slutet på mina dagar.'

Det var uppenbart att hans efterträdare inte skulle ge vika, det gjorde han mycket sällan, 'Men?'

'Men är du verkligen säker på att släppa dem, särskilt K2.2, verkligen är i linje med vårt långsiktiga intresse?'

'Om vi fångat den som kom undan – den som K2.2 tycks tänka på som K2.1 – då hade jag hållit med dig. Men eftersom vi inte gjorde det, så är svaret 'ja': med hänsyn tagen till alla aspekter av situationen så tror jag att det var i vårt bästa intresse att släppa dem.'

'Hur många regeringar känner till det här; att de planterar ut A-, B- och C-stridsmedel på våra bakgårdar?'

'I och med att Kina gick med i klubben så har fyra länder tagit dem på bar gärning. Dessutom så har alla världens ekonomiskt och politiskt viktiga länder folk som vet vad Kharajiterna håller på med. Totalt finns det mer än hundra länder med åtminstone någon inom antiterrorism eller politik som vet vad en Kharajit är.'

Roquefort tittade på sin gäst på ett uppmuntrande sätt och med en min som gästen var alltför väl bekant med.

Fouché vände sig mot sin efterträdare och tittade honom i ögonen. Han visste att detta skulle tillåta hans vän att läsa hans innersta tankar och känslor. Fouché hade själv tillbringat ändlösa timmar med att försöka förvärva denna färdighet, men utan större framgång. Men för hans efterträdare verkade skärskådandet fungera utan

Kapitel 1

någon som helst ansträngning. *Ett användbart verktyg i förhörssrummet, men kanske inte i det sociala, eller i kärlek...*

‘Vi behöver någon som kan utmana dem.’

Fouché svarade inte utan fortsatte tittar rakt på sin vän. *Ja, men du vet mycket väl att jag inte kan säga så, tänkte Fouché, särskilt inte som tillträdande justitieminister.*

‘Det är politikerna som måste slå sig samman för att stoppa dem.’

Ja, min käre René, det är politikerna som måste utmana dem, tänkte Fouché. Men att ta sig an Kharajiterna är inte ett bra sätt för en politiker att bli vald eller omvald i ett demokratiskt samhälle. Om det inte görs på ett mycket intelligent sätt så kommer varje försök att utmana dem att leda inte bara till massakrer utan också kaos, missnöje, regeringsskifte och hat.

Är det därför? tänkte Roquefort.

Ja, tänkte Fouché, han behövde inte vara något telepatiskt medium för att förstå frågan, den stod skriven över hela hans väns förvånade ansikte, och det borde du ha räknat ut för länge sen.

‘Det är orsaken till att du lämnat polisen; först Interpol och nu EUSDAT? Det är därför du gett dig in i politiken?’

Ja.

‘Och det är detta du har förberett mig för?’

Ja.

‘Att vara din högra hand när du ger dig efter Kharajiterna?’

Ja.

‘Och du har skapat hela EUSDAT som ett verktyg för mig?’

‘Varför inte prova lite av den där ‘Premier Grand Cru’ innan det här går dig åt huvudet?’

‘Vad?’

‘Den du köpt på eBay; den du påstår aldrig har exporterats till Nordamerika?’

‘Vad?’

Fouché vände blicken från sin vän, för att på så sätt sätta punkt för deras okonventionella konversation, ‘Konjaken din pappskalle! Den du skrutit över den sista månaden.’

*

Naturligtvis hade prästsonen gått med på att träffa den långbenta blondinen efter, istället för före, sin föreläsning på fredagen, precis som Johanna visste att han skulle från det ögonblick flickan frågat. Karl hade låtsats motvillig och för över en minut hade han helt enkelt vägrat att ändra tiden för deras möte. Hans kropp hade dock talat ett helt annat språk och Johanna hade inte för ett ögonblick tvekat över

vilken typ av övningar prästsonen skulle ägna sig åt senare på kvällen följande fredag; åtminstone inte om den långbenta bimbon fick som hon ville. 'Jag visste att du skulle gå med på att träffa henne hela tiden så varför låtsades du att du inte ville?'

'Gjorde jag?'

'Gjorde du? Den stackars flickan bad nästan på sina bara knän.'

'Bara nyttigt; får det att kittla lite i magen.'

'Kittla i magen? Vad menar du med det?'

'Ingenting, var hon verkligen det – jag menar, angelägen om att träffa mig – det märkte jag inte.'

Johanna skakade på huvudet, 'Och som de lägger upp sig för dig, det är absolut skamlöst.'

'Man kan inte klandra dem, små sötnosarna.'

'Vad menar du med det?'

'Jag menar, att om jag inte hade varit jag, och om jag inte hade upptäckt flickor, och om sedan jag hade råkat träffa på *mig*...'

'Vad pratar du om?'

'Hade det inte då varit förlåtligt om jag blivit homosexuell?'

'Du är en allvarligt sorglig person.'

'Korrigerig: 'allvarligt *rik* och sorglig person'.'

'Rik? Du?'

'Jag återkommer strax till det.'

'Jag hoppas verkligen att du inte går till sängs med dem.'

'Vem tar du mig för?'

'En självbelåten gubbsjuki med en förkärlek för skumma antikaffärer och en orealistisk ambition att informera Islamvärlden om vad Islamvärlden absolut inte vill bli informerad om.'

'Annette, som jag förmodar är den du syftar på, råkar vara tjugotre, och dessutom en ovanligt välutvecklad tjugotreåring.'

'Du menar bortsett från hennes överkropp?'

'Ja, och jag är, som du så ofta påpekat, en ovanligt barnslig tjugofemåring.'

'Du är definitivt för gammal för henne och det är helt mot reglerna.'

'På tal om *gammal*, det är dags för dig att förtjäna din biljett till Växjö.'

'Hälften av min biljett till Växjö.'

'Och kom ihåg; du har lovat att aldrig yppa ett ord om vad jag kommer att visa dig. Inte till en människa, och med *människa* syfta jag framför allt på din elaka pappa.'

Johanna hade bekräftat sitt löfte och Karl hade fört henne ut från Slammen, men istället för att ta sin bil – en röd tvåliters Alfa Spider, som kämpade för att överleva till veteranstatus – hade han ledsagt henne ned till och förbi

Kapitel 1

universitetsbiblioteket. Sedan han hade tvärstannat och tittat bakom sig, och inte förrän han var säker på att de inte var förföljda, hade han fortsatt mot Malmö Nation. Deras fredagsdiscon var enligt uppgift ett av prästsonens populäraste raggningsställen.

Karl ledde henne mot ingången till botaniska trädgården, 'In här.'

'Jag hoppas du inte har för avsikt att ge mig en föreläsning om blommor och bin.'

'Oroa dig inte, du dumpade mig en gång och jag har lärt mig att leva med det. Och, ärligt talat, jag är inte säker jag skulle klara av att utmana de förenade styrkorna av Frida och hennes hundkatt.'

'Vad menar du med *utmana*?'

'Jag menar, hon har ju faktiskt en rätt snygg näsa.'

'Vad tror du om Frida och mig?'

'Och dessutom, så är du på tok för gammal för mig.'

'Jag är nio månader yngre än du!'

'På tok för lite för en gubbsjuki som jag.'

Johanna följde under tystnad prästsonen upp längs några slingrande grusgångar tills hennes följeslagare stolt pekade på ett stort envingat stenmonster rakt framför dem, 'Nå?'

'Vaddå?'

'Vad ser du?'

'En sfinx, en sen arton-hundra- eller tidig nittonhundratalskopia av något antikt original, grekiskt troligen eftersom de egyptiska brukar ligga ner. Den har suttit på taket av universitetsbyggnaden innan den började vittra sönder.'

'Och?'

'Det fanns fyra från början, den här var förmodligen den som var i bäst skick, så de placerade den här.'

Karl nickade.

'Var det till det min expertis krävdes?'

'Du tog en kurs i dateringstekniker?'

Johanna nickade.

'Så datera den.'

'Datera den?'

'Problem med hörseln på gamla dar?'

'Det är cement. Det är för att järnförstärkningarna börjat oxidera – vilket får cementen att vittra sönder: cementen närmast järnet – som de togs ner; du kan se både sprickorna och förstärkningarna.'

'Ta först en ordentlig titt på där vingen har brutits loss och sedan på den lilla sprickan där det vänstra bröstet borde suttit.'

Några minuter senare var Johanna klar med sin undersökning, och även om det var en mycket preliminär undersökning – och även om hon kunde se väldigt lite av skulpturen under cementen – pekade allt på att under ett tunt lager av cement lagts ovanpå en äkta och med all sannolikhet antik sten-sfinx.

Karl tittade på henne med sitt mest irriterande och självbelåtna leende, 'Nå?'

'Det är massor av tester som måste göras.'

'Men?'

'Och prover som måste skickas för analys.'

'Men?'

'Det är fantastiskt!'

'Ja, ganska häftigt, eller hur?'

'Du kommer att bli berömd.'

'Korrigerig. Jag är berömd: nu kommer jag att bli rik också.'

Johanna gjorde sitt yttersta för att se förvånad ut. Hon tittade stint på mannen som mindre än en halvtimme tidigare, med sådan passion och entusiasm, motiverat och beskrivit västvärldens kollektiva skyldighet att återbetala sin historiska skuld till den Islamiska världen, 'Du tänker sno den?'

'Precis.'

'Min pappa är polis.'

'Jag vet, människans naturliga fiende, men eftersom du är min äldsta vän ska jag inte hålla det mot dig.'

'Och du förväntar dig att jag, en polisdotter, bara ska stå bredvid och titta på?'

'Om du inte vill köpa in dig, men ärligt talat så jag tror inte att du har den sortens pengar.'

'Var inte löjlig!'

'Och oroa dig inte, tekniskt sett kommer jag inte att sno den, jag kommer bara att ersätta den.'

'Med?'

'Med en annan modern kopia, som ser precis likadan ut som den moderna kopia som alla anser att det här är, speciellt eftersom den kommer att ersättas under karnevalen, varefter den omedelbart kommer att målas.'

'Det är fortfarande stöld!'

'Att byta ut en kopia mot en annan kopia?'

'Absolut, om man vet att den första kopian egentligen inte alls är någon kopia.'

'Och hur skulle de kunna bevisa att jag vet det, så länge du håller din söta lilla mun stängd?'

'Jag har ingen liten mun!'

'Okej, 'din stora söta mun' då.'

'Och vad händer om du åker fast?'

'Vaddå händer?'

Kapitel 1

‘Då måste du erkänna att du hade för avsikt att byta den här sfinxen mot en annan.’

‘Sant.’

‘Och de skulle upptäcka att det finns ett original under cementen och järnet.’

‘Kanske, inte helt omöjligt, men absolut inte säkert.’

‘Skulle du säga att du inte visste att den var äkta; att du inte var ute för att tjäna pengar?’

‘Jag är en passionerad forskare, fråga min klass. Passionerade forskare är inte ute efter att tjäna pengar.’

‘Så hur skulle du förklara att du försökte byta dem?’

‘För ett vad; jag skulle säga att jag slog vad med Roman att jag kunde göra det.’

‘Roman? Tänker du dra in honom i en polisundersökning?’

‘Okej, dåligt exempel; jag slog vad med någon annan; dig tillexempel.’

‘Dom kommer aldrig att gå på det; din intentionalitet är stöld och det är det som räknas.’

‘“Intentionalitet? “Ni close-read-guys ska då alltid komplicera saker och ting. Det är en kopia, och jag kommer att ge dem en annan kopia, och om de inte kan skilja dem åt, så är det deras problem – punkt slut.’

‘Vi pratar fängelse, minst egenmäktigt förfarande och förmodligen grov stöld.’

‘Oroa dig inte, jag ska ta lite expertråd innan jag gör det.’

‘Helmut?’

‘Var inte dum, med så här mycket pengar på spel skulle Helmut glatt cementera in mig i kopian.’

*

Karls mamma tittade på hur hennes man för en antikvitetshandlare pekade ut utrop nummer sju i katalogen. *Karl är sedan igen; varför kan barnet aldrig komma i tid?*

Karls pappa pratade med en konstglashandlare allt medan han förmanande skakade på huvudet.

Han ber honom att inte bjuda emot honom: fullkomligt oetiskt, särskilt med tanke på att han är präst.

Konstglashandlaren nickade resignerat.

Men Karl är alltid sedan och den här gången ska jag inte gnälla.

Plötsligt hördes en bekant röst från högtalarna, ‘Vi är en liten smula försenade, jag hoppas ni ursäktar, men om några minuter kommer vi att starta dagens auktion.’

Det är doktor Karl nu, doktor Karli Nobel; låter så förnämt, så imponerande. Min lille pojke en doktor: en teologidoktor. Tretton språk och han är bara tjugofem! tänkte Karls mamma med stolthet. Men låt honom aldrig tro att han är något.

Så hördes den välbekanta rösten igen, 'Vi är nu redo att börja auktionen.'

Hon tittade på sin man som försökte pressa en annan glashandlare till underkastelse, allt medan han viftade sitt prästerliga finger, som om hotande den stackars mannen med skärselden.

'Det är inget speciellt med den', kunde hon höra sin make förklara, 'det är bara det att jag samlar på metallplattor inkapslade i glas och jag kan nästan lova att det inte ens är silver.'

'Samlar metallplattor inkapslat i glas!' Pyttan! Han har aldrig sett något liknande i hela sitt liv. Han är en riktig lurendrejure och vad är än värre är att Karl tar efter honom. Handel med islamiska texter och så umgås han med den där motbjudande Helmut. Girigaste människa jag träffat: nyrik, uppkomling, dålig smak, vulgär och ingen klass. Förmodligen en riktig gangster och nu leder han min lille pojke på avvägar: i fängelse med honom!

'Var inte löjlig!' utropade Karls far, 'ingen sann kristen skulle bjuda tiotusen för den där gamla klumpen, inte ens om det varit silver.'

Karls mamma tittade på auktionskatalogens mittenuppslag och dagens huvudattraktion: ett gammalt mästerverk från Orrefors med titeln 'Himmel och Helvete'. Det var en utsökt väl och rikt graverad skål, men utan det kugghjulsformade fat som var designat att matcha den. *Och jag skulle inte bli förvånad om Karl kommer hit för att lämna bud på den; förmodligen med den otäcke tyskens pengar.*

'Och med så lite metall, vem bryr sig om vad det är... ' Hennes man hade fortfarande inte lyckats övertyga handlaren som istället föreslagit att de skulle bilda ring och sälja biten på efterauktion. Detta ville hennes man inte höra talas om. 'De är ju omoraliskt, men om vi inte bjuder mot varandra skulle vi lätt kunna hålla den under femtusen.'

'Vi?' Han menar jag och han ägnar inte en tanke åt den stackars säljaren som kommer att få mindre betalt på grund av hans upptåg.

'Fru Nobel, vilken trevlig överraskning att se er här.'

Karls mamma vände sig om för att finna att manen som avbrutit hennes tankar var en gammal bekant; en journalist från 'Växjö Dagblad.'

'Jag trodde gamla libanesiska masker var ert enda samlarintresse.'

'Arabiska masker, jo det är det, och jag är inte här för kristallens skull, även om den är fantastiskt vacker. Men Karl är på väg hit från Lund och jag har inte sett honom sedan disputationsmiddagen.'

'Jag förstår, och är det någon särskild pjäs som fångat vår gode kyrkoherdes intresse?'

'Du får fråga honom själv; han vill inte att jag pratar om hans inköpsplaner.' *Det är bara sex föremål före den; var håller Karl hus?'*

Kapitel 1

Journalisten var inte färdig med henne, 'Hur är det med Karl Nobel Jr.? Finns det någon chans att han kommer att fortsätter föreläsa här i Växjö?'

'Det är självfallet min högsta önskan, och han har fått erbjudande att stanna kvar på både del- och heltid, men jag tror inte det. Sanningen är att han tillbringar allt mer tid i Lund och så drömmer han naturligtvis om Oxford där Michael Thorn föreläser, det har han alltid gjort.' *Var är pojken?*

'Är det sant att han talar tretton språk?'

'Det är sant.'

'Flytande?'

'Bättre än vad vi pratar svenska, åtminstone jag; han har en underlig förmåga att lära sig språk, framför allt gamla utdöda språk. *Men jag tänker inte berätta för Karl att han är duktig. Håll honom i tvivel om sig själv; det är det bästa sättet att göra honom starkare.*

'Dagens första objekt...' började auktionsförrättaren och journalisten gick, 'är en Ariel vas...'

Auktionsförrättaren var en pojke från trakten men av finskt ursprung som Karls mamma kände. *Han röker pipa och jag tycker om lukten av hans tobak; varför kan jag inte komma ihåg hans namn?*

'... av Olle Alberius.'

Olle, *stackars Olle, jag minns honom så väl. Hur gammal skulle han ha varit i dag?*

Plötsligt hördes en röst bakifrån och två muskulösa armar slöt henne mot en hård bröstkorg.

'Har en nyligen krönt filosofie doktor en chans till en träff, eller polar du fortfarande med den där syndfulle gamle prästen?'

'Du är sen!'

'Doktorer förmodas vara sena, så från och med nu kommer det att vara helt legitimt; så vad säger du om den där träffen?'

'Du kommer aldrig att ändra dig, eller hur?'

'Och du kommer aldrig att sluta klaga över det, eller hur?'

'Föremål nummer sex är också från Orrefors, är en graverad skål med blommor i orange och...'

'Nu kommer den.'

'Vadå?'

'Anledningen till att vi är här.'

'Föräldrakärlek är anledningen till att ni är här; jag är här för att shoppa, men ni har kommit för att träffa mig.'

'Och du tror att det skulle få far att åka hela vägen från Växjö?'

'Jag trodde du övertalat honom.'

'Inte en chans; jag är här för att träffa dig, han är här för allvarligt investering.'

‘Ännu ett remarkabelt fynd för bankvalven i Zürich?’

‘Och du ska inte göra dig löjlig över honom; de sista sex pjäserna han sålde gav oss en vinst på nästan tjugo tusen.’

‘Det är fortfarande förnedrande på något sätt, han är ju ändå präst och allt det där.’

‘En vinst av vilken, om jag inte fullkomligt missminner mig, hälften gick till Dom Perignon för din doktorsmiddag.’

‘Det har du faktiskt rätt i; buss på pappa!’

‘Föremål nummer sju, av en okänd artist’, fortsatte auktionsförrättaren ‘är en metallplatta, möjligen av silver, med graverad dekorativ text, inkapslad i ett block av glas. Tyvärr har pjäsen felaktigt efter-signerats och drabbats av glassjuka, vilket gör texten praktiskt taget oläsbar. Vår gissning är att det är ett experiment från Flygsfors, gjort under 1940-talet; i så fall troligen av Wilhelm de Moore. Får jag börja på tvåusen?’

Ingen uttryckte något intresse av att bjuda tvåusen.

‘Får jag femtonhundra?’

Fortfarande inget intresse från publiken.

‘Så låt mig starta denna med all sannolikhet unika pjäs på ettusen kronor.’

Karls pappa nickade och höjde sin hand.

Karl tittade på sin mamma, ‘Inkapslat silver? Vad är det för något?’

‘Ingen aning’, viskade Karls mamma ‘men han är beredd att gå till trettiotusen.’

‘Trettiotusen!’

‘Tyst! Inte så högt.’

Auktionsförrättaren nickade mot hennes man, ‘Jag har tusen.’

En gänglig, finmig, rödhårig tonåring som inte såg ut att ha något att göra på en glasauktion – eller bland civiliserade människor överhuvudtaget, för den delen, tyckte Karl – gav sig in i budgivningen, ‘Tretton hundra!’

Karls pappa verkade tveka innan han igen nickade, ‘Femtonhundra!’

Karl gick bort mot sin pappa.

Tonåring gav inte upp, ‘Sjuttonhundra!’

Karl lade armen runt sin fars axlar och skakade på huvudet som om försökte han att avråda från fortsatt budgivning.

Karl Nobel senior, som uppenbarligen omedelbart fattade galoppen, satte på sig en motvillig och tveksam min. Slutligen, och då endast efter en lång paus, räckte han upp sin arm i vad som var avsett att verka vara en sista ansträngning, ‘Tvåusen!’

Det blev en kort tystnad under vilken auktionsförrättaren vände sig mot den gänglige ynglingen. För ett ögonblick verkade det som om tonåringen hade för avsikt att fortsätta sin utmaning, men så skedde inte.

Kapitel 1

Auktionsförrättaren lät klubban falla, 'Såld till anbudsgivare ett sju tre för tvåtusen.'

Hennes man, på ett oerhört opassande och oprästerligt sätt, nästan skuttade fram emot podiet för att avhämta sitt förvärv.

*

Karl tittade begrundande efter den gamla Volvokombin när den gasade iväg mot Växjö med hans föräldrar och den inkapslade metallplattan. Hans pappa hade inte ens velat stanna för en kopp kaffe; inte ens när Karl erbjudit sig att betala. Att de förväntades ge Johanna, som väntade i kafeterian, lift till Växjö hade Karl inte ens haft tid att säga, *Jag får väl köra henne själv...*

'Det här, min käre pojke, kommer att inbringa oss en förmögenhet', hade varit hans fars avskedsord. Karl hade inte ens fått titta på den. 'Du skulle bara försöka blanda dig i; jag ska berätta för dig när jag sålt den, om du har uppfört dig under tiden. Var nu en duktig pojke och skaffa dig ett Nobelpris, så ska jag köpa dig lite mer champagne.'

Han är som ett barn, men det är väl det som håller honom igång.

'Nummer tjugofyra är en Graal av Eva Englund; har jag 30 000?'

Karl bläddrade i auktionskatalogen. Även om hans huvudsakliga intresse – ekonomiskt, akademiskt och som författare – var tidiga arabiska och Islamiska texter, fanns det en annan sträng på Karls ekonomiska lyra. Uppfödd i Småland – i Sveriges glasrike med Orrefors, Kosta och flera andra glasbruk av betydelse – kom svenskt konstglas som en naturlig andrasträng. Det faktum att svenskarna själva av någon outgrundlig anledning var ovilliga att betala speciellt mycket för Orreforsglas 1925 – 1950 – det enda svenskarna obestridligen varit bäst på, sedan vikingatidens silver och träarbeten – tillät Karl att profitera genom att finna utländska köpare; huvudsakligen i Tyskland, England, Amerika och Schweiz. På den här auktionen fanns en utsökt Ravenna skål med ett tidigt nummer. Karl skulle kunna göra en vinst om han kunde få den för mindre än 32 000 kronor.

'Såld för 42 500.'

Sen var det auktionens huvudattraktion: ett graverat mästerverk utropat till 500-600 000 kronor – 'Himmel och Helvete', av Simon Gate – som han också hade för avsikt att bjuda på. Om Karl kunde få den för 300 000 eller mindre skulle han köpa den ihop med sin vän Roman.

'Nummer tjugofem...'

Karl hade en köpare till den, en amerikansk samlare som var villig att betala hundra tusen dollar. Problemet var att amerikanen insisterade på att skålen levererades tillsammans med sitt matchande fat och det var där Roman kom in i bilden. Roman, som hade ett Internet café *cum* glasshop i Orrefors, kände folket i

trakten – formmakare, blåsare, slipare, och gravörer – och dessa skulle hjälpa honom göra det nya fatet. Eftersom fat normalt inte signerades skulle amerikanen aldrig inse att fatet han fick var nytt. *Jag kommer helt enkelt inte att beröra frågan och jag kanske till och med – helt oavsiktligt, naturligtvis – råkar göra några repor så att det ser lite äldre ut.*

‘Detta objekt är ett ovanligt vackert exemplar...’

Men det var osannolikt att pjäsen skulle säljas så billigt, och det ögonblick den gick över trehundratusen skulle Karl istället bjuda med Helmut's pengar, något som skulle göra tysken snarare än Roman till hans partner. Problemet var att Helmut skulle förvänta sig att Karl fixade fatet utan att blanda in Roman. *Och om amerikanen skulle backa ur skulle Helmut förmodligen kräva ränta på pengarna han lagt ut.*

‘Trettioettusen och jag har bud från två håll.’

Helmut Hegel – handlare med arabiska texter, antikmarknadschef, självutnämnd Islam expert, underbart vacker fru, och ett aspirerande societetslejon – hjälpte ofta Karl i hans ändlösa jakt på gamla Islamska texter utan ekonomisk ersättning. Utan tillgång till denna resurs – tidigare icke kända texter, cirkulerande utanför traditionella institutioner, ofta anskaffade på olagligt eller åtminstone tvivelaktigt sätt – skulle vare sig Karls avhandling eller bok fått den internationella uppmärksamhet de fått.

Helmut, alltid villig att räcka Karl en hjälpande hand, hade aktivt sökt dennes sällskap från den tidpunkt Karl, två år tidigare, publicerat sin investeringsbok. Boken – ‘Islamic Texts as Hobby & Investment’ – hade blivit väl mottagen, även om några kritiker tyckt innehållet varit alltför kommersiellt. Helmut, som lade oerhörd vikt vid att bli sedd med ‘de rätta’ människorna, hade blivit ännu kärvänligare nu efter det att Karl lagt fram sin avhandling. ‘Min kompis Kalle från Sverige’ hade då blivit ‘min framstående akademiske vän: Doktor Karl Nobel, en mycket uppmärksamman stigande stjärna på Korantolkningsscenen’. Helmut Hegel var en erkänt farlig man och hade i Helga en lika farligt vacker hustru.

‘Trettiosjutusen från damen i blått i den främre raden.’

Plötsligt nåddes auktionspubliken av ljudet från en polisbils tjutande sirener.

Karl skakade på huvudet. *Om jag haft en tiondel så mycket tur som jag har bra smak och goda idéer, skulle jag redan varit rik som ett troll.*

Ljudet av polis-sirener och skrikande bromsar gjorde abrupt slut på Karls funderingar och han vände sig om för att lokalisera fordonet; det var inte polisbilens bromsar han hört skrika.

‘Har jag fyrtiotre tusen?’

Publiken uppmärksamhet började nu vända sig bort från auktionsförrättaren: en elak finne som praktiskt taget aldrig accepterat Karls värderingar. Istället vände sig intresset mot den stora svarta Mercedesen som med skrikande bromsar parkerat vid

Kapitel 1

ingången till auktionen. Folk började stiga ur Mercedesen medan polisbilen – med blåljus påslagna, och tjutande sirener – stannade bakom den. En uniformerad konstapel kom rusande ur polisbilen.

Karl var själv vältränad – hans hobby var militär femkamp, och innan han fokuserat på sin avhandling hade han knackat på dörren till det svenska landslaget – så han kunde följaktligen se om någon var vältränad.

‘Någon som höjer till fyrtiosjutusen?’

De män som kom ut ur bilen var alla vältränade, mycket vältränade, *Kunde mycket väl ha varit det svenska landslaget i militär femkamp*. Men två av dem såg ut att vara av arabiskt ursprung.

En ivrigt kraxande korp landade på en björk inte långt från Mercedesen.

Men, det är ju jag också.

En av männen – en mörk man i fyrtioårsåldern med ett martyransikte, och av arabiskt ursprung – närmade sig polisen som nu stängt av sirener och blåljus.

Korpen slog sig till ro på en gren, och med sin genomträngande blick stirrade den ut mot männen som nu lämnade Mercedesen.

‘Inga fler bud?’ Det verkade som om auktionsförrättaren var den ende som inte hade hela sin uppmärksamhet riktad mot de nyanlända, ‘fyrtiosjutusen första...’

Martyransiktet pekade mot polisbilens videokamera, uppenbarligen protesterande, varefter han visade polismannen ett dokument.

Efter att ha granskat dokumentet stängde polismannen av sin videokamera och åkte sin väg; polisen skakade på huvudet och såg besvårad ut.

Nu hade även auktionsutroparen vänt sin uppmärksamhet till de nyanlända, men det hindrade honom inte från att fortsätta budgivningen, ‘fyrtiosjutusen andra...’

Genom de mörka bilrutorna kunde Karl se någon röra sig, *Det finns en till därinne*.

Martyransiktet anslöt sig till de tre andra, och de fyra männen spred snabbt ut sig i en rektangel. Även om det var långt mellan männen var det som om de omringat auktionen, och publiken kände det: alla fem eller sex hundra.

En femte man, den här i fyrtio-femårsåldern steg ur den svarta Mercedesen, även han märkligt, nästan onaturligt, vältränad. Snart kunde Karl se den femte mannens ansikte; ett stort antal små symmetriska ärr täckte bägge sidorna av hans kinder upp till ungefär två centimeter under käkbenet. *Medelhavsområdet, troligen spanjor, möjligen portugis eller italienare.*

När mannen började gå mot podiet och auktionsförrättaren, öppnade sig folksamlingen – utan att på något sätt protestera, och mycket osmåländskt – för att bereda väg åt nykomlingen; auktionsförrättaren hade pausat budgivningen.

Mannen hade han ett stort ärr tvärs över sin högra kind ovanför de mindre.

Jag slår vad om att den som gav honom det där fick sina fiskar varma.

Mannen med ärransiktet var mindre än fem meter från Karl när *hon* plötsligt stoppade honom. Kvinnan – underskön, runt tjugofem, smal, lång, tidlös, uppenbarligen av arabiskt ursprung, klädd i mörkt grönt och svart – såg ut som någon Karl sett i media.

Hon blockerade med en märklig självsäkerhet ärransiktets väg, 'Söker du något särskilt?'

Inte förrän nu lade ärransiktet märke till kvinnan, 'Du!'

'Vilken iakttagelseförmåga; ingen whisky i dag?'

'Så det är *den*.'

'Du ser gammal ut, börjar det bli dags för en besiktning?'

'Var är den?'

Flickan nickade mot auktionsförrättaren och såg förnöjsam ut, 'Du kommer alldeles för sent.'

När ärransiktet fortsatte mot podiet gav flickan den unge mannen, som stirrade på henne som trollbunden, en snabb blick. Det var en blick som otvetydigt indikerade att han borde lämna auktionen snarast möjligt.

Den unge stirrande mannen var förälskad; Karli Nobel hade hittat sina drömmars kvinna och han började sakta närma sig henne.

Ärransiktet vände sig till auktionsförrättaren 'Vilket nummer?'

'Tjugofem, det är en förtjusande Graalvas av Eva Englund och budet är fyrtiosjutusen.'

Kvinnan signalerade ännu en gång sin beundrare att ge sig därifrån.

Ärransiktet såg sig omkring, 'Den är inte här, jag skulle ha känt den.'

'Du är så känslofull; det är det som ger dig den där speciella *je ne sais quois*.'

Ärransiktet vände sig till flickan, 'Om den verkligen är borta, varför är då du fortfarande här?'

'Kan det vara så att jag gillar svenskt konstglas?'

'Inte särskilt troligt.'

'Okej, jag erkänner.'

'Vad?'

'Jag är här för att distrahera dig en stund, medan den försvinner utom räckhåll; sedan tänker jag spöa upp dig. Bara lite grann, så att du inte kan hitta på något otyg den närmste månaden.'

'Passa dig! Du kan inte utmana mig mitt bland alla de här människorna.'

'Inte?'

'Och jag har uppbackning.'

'Kallar du K2.2 och de där uppbackning, behöver du definitivt en besiktning.'

Karl insåg att detta var hans chans, och han tvekade inte: inte en sekund.

Kapitel 1

Den unge mannen tog några steg framåt och knackade den ärrade nykomlingen på axeln, 'Ursäkta min herre, men jag tror inte damen uppskattar er närvaro, så om ni skulle vilja vara så vänlig och knalla vidare... '

När den unge mannen – som snart identifierats som Karl Nobel Jr., prästsonen – vaknade upp på Växjö sjukhus flera timmar senare var läkarna förbluffade. Sjuksköterskan på auktionen hade svurit att patientens hjärta slutat slå och även om en lång mörk kvinna, mycket professionellt, hade lett försöken att återuppliva honom, hade detta varit förgäves. Den unge mannen hade varit stendöd när han bars in i ambulansen; ändå verkade det nu inte vara något som helst fel på honom.

Två timmar senare smet Karl Nobel Jr. ut från sjukhuset, liftade till Kosta där auktionen hållits – *undrar vad som hänt med Johanna* – hämtade sin Alfa Spider, och körde sedan söderut mot Lund.

*

Han var omgiven av mat och även om den, med undantag för tvåfotingarna, inte var av den lättfångade sorten, så var det hela onekligen ganska aptitretande. Den Gamle Tigerhanen – dåsande i skuggan av de låga fenixpalmerna bredvid den glittrande floden, med en tass lojt placerad ovanpå den andra – tittat längtansfullt på trädtvåfotingarna, hjortarna och bina. Även om han inte var lika utsvulten som han brukade vara, var han fortfarande hungrig nog för att med stort intresse observera maten som omgav honom.

Trädtvåfotingarna på andra sidan den lilla kanalen höll på att ta ner träd i en frenetisk takt. Så snart ett träd fallit till marken avlägsnades grenarna, sedan drog de ned vad som återstod – mitten av trädet – till vattenbrynet. De var sex stycken; alla utom en var dubbelansikten, och de hade alla ontpinnar nära sig. Den Gamle Hanen gillade inte alls tanken att attackera trädtvåfotingarna, i synnerhet eftersom det inte fanns något uppenbart sätt att komma tillräckligt nära för en attack utan att först bli upptäckt. Dessutom ogillade han tvåfotsansikten, framför allt dubbeltvåfotsansikten, och han hatade ontpinnar nästan lika mycket som han hatade bin. Hur som helst, Den Gamle Hanen jagade normalt inte tvåfotingar och han hade aldrig ätit någon, annat än när han jagat iväg andra tigrar från deras dödade tvåfotingar, samt en gång när han råkade stöta på en mycket liten som dessutom var både ensam och kämplös.

Istället vände Den Gamle Hanen sin uppmärksamhet mot hjortarna som betade intill flodbanken, mindre än trehundra meter bort. Vinden var från rätt håll så de kunde inte vara medvetna om hans närvaro. Hjortarna var inte så många men bland dem fanns två små lättfångade ungar. Han kunde se varken skrikapor eller skvallerfåglar mellan sig själv och hjortarna vilket var utmärkt eftersom både dessa försvårade en attack. Bortsett från ett litet kalhygge fanns det träd, palmer, eller

annan undervegetation hela vägen från där han låg, till bara ett par meter från där den närmsta hjorten betade. Men, och det var ett stort *men*, området där hjortarna betade tillhörde inte honom själv, utan utgjorde en del av den angränsande domänen. Området tillhörde en gigantisk och mycket högljudd tigrinna – en tigrinna nästan lika stor som honom själv – och senast han varit nära hennes domän hade han noterat att hon var på väg in i brunst. Den Gamle Hanen visste att han, om han verkligen tvingades till det, förmodligen skulle kunna ta sig an Den Högljudda Tigrinnan, så det var egentligen inte det som var problemet; han hade tagit mat från hennes lilla men hjortrika domän vid ett flertal tidigare tillfällen och han var beredd att göra det igen. Det faktum att hon var på väg in i brunst var egentligen inte heller det något problem, eftersom Den Gamle Hanen var övertygad om att han kunde hantera det också. Faktiskt var det så att han föredrog tigrinnor i brunst framför de som inte var det. Det verkliga problemet var att när en tigrinna var i brunst så fanns det ofta andra tigerhanar i närheten. Dessa hannar – ofta starkare, mer aggressiva och yngre än han själv – gillade också tigrinnor i brunst. Speciellt, så var det Den Dominante Hanen som levde strax ovanför Den Högljudda Tigrinnans domän. Den Dominante Hanens domän började inte mycket mer än en kilometer från där Den Gamle Tigerhanen i skuggan av fenixpalmerna begrundade livets problem och möjligheter.

Halvvägs mellan där han låg och de betande hjortarna fanns ett bihem, inte långt från där trädtröskor tidigare fällt träd och på så sätt skapat en glänta i skogen. Bihem kunde ibland fås att falla till marken och sedan – när man rusat till närmaste vatten eller gytta, för att där vänta tills bina försvunnit – kunde honungen ätas. Den Gamle Hanen tyckte mycket om honung; till och med mer än hjortar, unga vildsvin och tvåfotsbakdelar. En annan sak som var bra med honung, till skillnad från tigrinnor i brunst, var att andra tigrar aldrig visat den något intresse.

Det kan mycket väl ha varit chansen att få fatt på en hjort som så småningom avgjorde hans val. Men, det kan lika gärna ha varit hoppet om honung eller kanske det faktum att Den Högljudda Tigrinnan var på väg in i brunst. Vad det än var, så var det tillräcklig lockande för att Den Gamle Hanen skulle riskera livet: tillräckligt för att han skulle riskera att utsätta sig för vreden av Den Dominante Hanen eller någon annan friare som råkade smyga omkring inne i tigrinnans domän.

Den Gamle Hanen tog sig i det närmaste ljudlöst, åtminstone så tyckte han det själv, in i och igenom den undervegetation som markerade gränsen till Den Högljudda Tigrinnans domän. Där fortsatte han försiktigt förbi en mangroveremsa och in i skuggan av några träd, varefter han fortsatte mot fenixpalmerna som växte längs vattnet. Efter att framgångsrikt ha avverkat tre fjärdedelar av sträckan stod han inför det vanskligast problemet: en öppen remsa på kanske tio meter mellan de låga fenixpalmerna och träden på andra sidan. Men, om han bara klarade sig över gläntan osedd, skulle han kunna närma sig hjortarna från rätt håll och i bästa

Kapitel 1

möjliga skydd. Klarade han sig över gläntan skulle han med all säkerhet lyckas fånga åtminstone en hjortunge. Den Gamle Hanen hukade sig ner och – fullkomligt ljudlöst, igen enligt sin egen uppfattning – började han krypa över gläntan. Han hade inte ens hunnit få bakbenen ut ur palmerna när han blev upptäckt.

‘Ka! Ka! Ka!’ skällde hjortarna alltmedan de flydde ned längs floden, ‘Ka! Ka! Ka!’

‘Nedrans!’

Den Gamle Hanen beslutade sig för att inte lämna Den Högljudda Tigrinnans domän – där han nu definitivt var en inkräktare – riktigt än; åtminstone inte innan han undersökt bihemmet. Även om han kunde se bina surra runt trädet så dolde grenverket själva hemmet, och Den Gamle Hanen kunde inte fastställa dess exakta position. Och, även om det doftade starkt från Den Högljudda Tigrinna – jodå, hon var nu definitivt i brunst – så syntes hon inte till. Den Gamle Hanen började – försiktigt, på sin vakt och, med alla sinnen på spänn – närma sig bihemsträdet. Ett tag såg saker och ting ganska lovande ut, men när han kom nära nog att kunna se bihemmet underifrån grusades alla hans förhoppningar. Hemmet – det var stort, saftigt, och så fullt av honung att det droppade från det – var en bra bit utom hans räckvidd. Det hängde under en gren, precis intill stammen, vilket var bra, men grenen satt en bra bit över hans hoppkapacitet. Dessutom var trädet alldeles för kraftigt för att sättas i gungning och inte heller fanns det några låga grenar att klättra på.

‘Nedrans!’

Det var då – när Den Gamle Hanen längtansfullt stirrade mot trädet – som han hörde morret. Det var inte morrandet från Den Dominante Hanen och inte heller morret från någon annan uppvaktare, så det var inget ‘kanske-det-sista-morr-jag-hör-morr.’ Men, även om det var ett honmorr så var det inte heller det kom-och-ta-mig-morr Den Gamle Hanen skulle ha föredragit – han fick inte så många av dem nu förtiden. Men, det var inte ett försvinn-från-min-domän-eller-också-dödar-jag-dej-här-och-nu-morr heller. Det var snarare ett vilka-är-dina-avsikter-morr eller möjligen ett är-du-säker-på-att-du-är-redo-för-det-här-morr.

Det finns hopp.

*

Hon hade nafsat och huggit åt Den Gamle Tigerhanen, för att sedan jaga bort honom. Men, inte förrän hon tydligt signalerat att hans uppmärksamhet inte sågs som ett hot eller på något annat sätt var ovälkommen.

Han hade återvänt nästa dag.

Hon var inte orolig i Den Gamle Hanens sällskap; inte alls så orolig som hon skulle ha varit i Den Dominante Hanens eller i någon av de andra unga tigrarnas.

Hon och Den Gamle Hanen hade känt varandra sedan länge; sedan långt innan hennes föregående kull, som han hade faddrat två år tidigare. Hon visste att han skulle behärska sig; att han inte skulle döda henne när hon vände sin oskyddade strupe mot honom.

Till att börja med hade han varit lika framåt som dagen innan.

Hon hade huggit efter honom även under deras andra möte, men bara några få gånger, och snart hade de stått nos mot nos; sedan hade det inte dröjt länge förrän hon visat honom sitt begär. Hon hade slickat sin kropp framför honom en lång stund, men konstigt nog hade det inte haft någon annan effekt än att få hennes egen mage att kittla. Sedan hade hon slickat honom och gnidit sig mot hans sida, men inte heller det hade haft önskad effekt.

Hennes friare, som dagen innan uppvaktat henne med sådan passion, visade henne nu inget som helst intresse.

Hon hade fnyst åt honom och bitit honom i både bringa och hals. Det hade inte varit några aggressiva bett utan bara erotiska små nafsande i syfte att väcka hans passion. Men, ingenting hon gjorde tycktes väcka hennes friares intresse, och som ett sista försök hade hon rullat över på rygg och, liggande där, hade hon förföriskt viftat med tassarna i luften. Det hade gjort susen och till sist hade hennes ansträngningar burit frukt och fått fart Den Gamle Hanen.

Det hade inte funnits speciellt mycket energi i hennes friare; inte alls så mycket som det funnits två år tidigare, och hon kände att Den Gamle Hanen kanske inte skulle vara där att faddra hennes nästa kull. Men, det hade funnits tillräckligt med energi, det var Den Högljudda Tigrinnan säker på. *Det kommer att bli ungar.*

*

Det första Karls mamma märkte när hon vaknade var att hennes make inte var där, det andra var att den lilla röda lampan blinkade ettrigt över deras säng. Hennes make hade installerat den mindre än en månad tidigare och vad den förmodades indikera var att en dörr eller ett fönster brutits upp.

Tredje falska alarmet den här veckan; varför låter han mig inte anlita någon som kan installera det ordentligt? Pengar, så klart.

Karls mamma var just på väg att se vart hennes man tagit vägen när han återvände. Han såg arg ut, förfärligt arg, och han var inte ensam.

‘Jag är en personlig vän till kommissarie Larsson! När han får höra talas om det här...’

Två mörckklädda män knuffade bryskt hennes man in i sovrummet. Den ene mannen var minst en halv meter längre än den andre och Karls mamma kunde inte låta bli att tänka att de såg ganska komiska ut bredvid varandra. Det var då den

Kapitel 1

tredje inkräktaren kom in i rummet, och från det ögonblicket hade Karls mamma inte några som helst problem att hålla sig för skratt.

En Majnun. Det har stulit en mans kropp.

Karls mamma hade inte sett den tredje inkräktaren förut – eller något liknande, inte i verkligheten – men hon hade sett dess mask. När hon insåg vem den tredje besökaren måste vara, insåg hon också vad som måste göras.

Det enda verkligt viktiga, bortsett från att dö, var att få det hela överstökad så fort som möjligt, *Och utan att med ett ord avslöja något.*

Den tredje inkräktaren instruerade de bäge männen, 'Plåga henne tills hon skriker och fortsatt sedan till dess att han berättar var den är.'

Hennes man bråkade sig långsamt närmare bokhyllan – hon kunde tydligt se hans avsikt: där låg en brevkniv ovanpå en Karls investerings-böcker – *Min modige man*. Alltmedan han rörde sig mot bokhyllan, fortsatte han att hota inkräktarna, 'Om ni kröker så mycket som ett hår på hennes huvud så dödar jag er!'

Den länge mannen, trots att han såg både obekvämt och motvillig ut, grabbade tag i hennes arm, vred den och tryckte den upp mot hennes nacke. Sedan pressade han en kniv mot hennes strupe.

Inkräktaren vars mask Karls mamma sett, vände sig så mot hennes make, 'Nu, min bästa kyrkoherde, berätta var den är. Om inte, så kommer den här gode mannens kniv långsamt, oerhört långsamt, att skära halsen av din Libanesiska hora.'

När Karls mamma så med all sin kraft kastade sig framåt ryckte hon huvudet åt höger, och på så sätt tvingade hon knivens egg att skära in i hennes halspulsåder.

Under den följande kalabaliken tryckte hennes man sin armbåge in i den korte mannens ansikte. Sedan slet han sig fri, greppade tag i brevkniven från den närbelägna bokhyllan och kastade sig så mot den länge mannen som fortfarande höll hennes arm låst bakom hennes rygg.

Den länge mannen gjorde sitt bästa för att förpassa sig ut ur riskzonen, men Karls mamma hindrade honom genom att hålla fast hans hand, som fortfarande höll kniven i ett fast grepp.

Hennes man körde upp brevkniven i den länge mannens ansikte.

Den länge mannen skrek ut i smärta.

Karls mamma kunde inte längre hålla fast den länge mannens kniv hand.

Den länge mannen tog sig för sitt genomborrade öga, på så sätt orsakande sig själv ännu större smärta, och han skrek allt högre tills dess att han nådde den punkt där hans stämband plötsligt gav upp.

Karls mamma landade på sängen, hon började redan bli yr; rött bubblig blod strömmade över det frostigt vita linnet.

Den länge, skrikande ut i ljudlös smärta, kollapsade och föll till golvet.

Hennes man drog brevkniven ur den liggande mannens öga, och vände sig sedan mot den tredje inkräktaren, Majnunen. 'Vår herre kanske kommer att ha förbarmande över dig, men ta mig fan inte jag.'

Det hördes två små dunsar när den korte mannen sköt hennes man genom hjärtat.

Karls fars knän gav vika, och medan han ljudlöst sjönk mot golvet tittande han på henne med stora, lite förvånade, och mycket oroliga ögon.

'Förbannade idioter!' utropade den tredje inkräktaren, 'Hon har lurat er!'

Hennes blod fortsatte pumpa ut på sängen och Karls mamma insåg att hon hade väldigt lite tid kvar. *Min dumbom. Min modige, tokige, girige, underbare dumbom. Du är det bästa som någonsin hänt mig: du och Karli och Lillan.*

'Vadå?' frågade den korte mannen.

'Förbannade människor; så in i helvete lätt för er.'

'Vad har vi nu gjort?'

'Kan du inte göra någonting rätt?'

'Han skulle ha dödat dig.'

'Dödat mig?'

'Ja.'

'Har inte du förstått någonting?'

'Oss då; han skulle ha dödat oss.'

'Och vilken fruktansvärd förlust det skulle varit för världen.'

'Hon; hon är fortfarande vid liv, kan vi inte tvinga det ur henne.'

'Gör dig inte dummare än vad du är; sök igenom sovrummet.'

De båda männen sökte igenom sovrummet.

Om de går snart kan jag skriva något, precis som de gör i detektivromanerna.

'Den är inte här. Sök igenom resten av huset och fortsätt tills ni hittar den.'

Min lille Karli; du är inte redo att möta den här mannen...

'Och ta alla värdesaker; se till att det ser ut som ett inbrott: ta alla masker och konstglaset – det är värdefullt här.'

Plötsligt visste Karls mamma vad hon måste skriva.

